தவத்திரு பாம்பன் ஸ்வாமிகள்

இயற்றியருளிய

சேந்தன் செந்தமிழ்

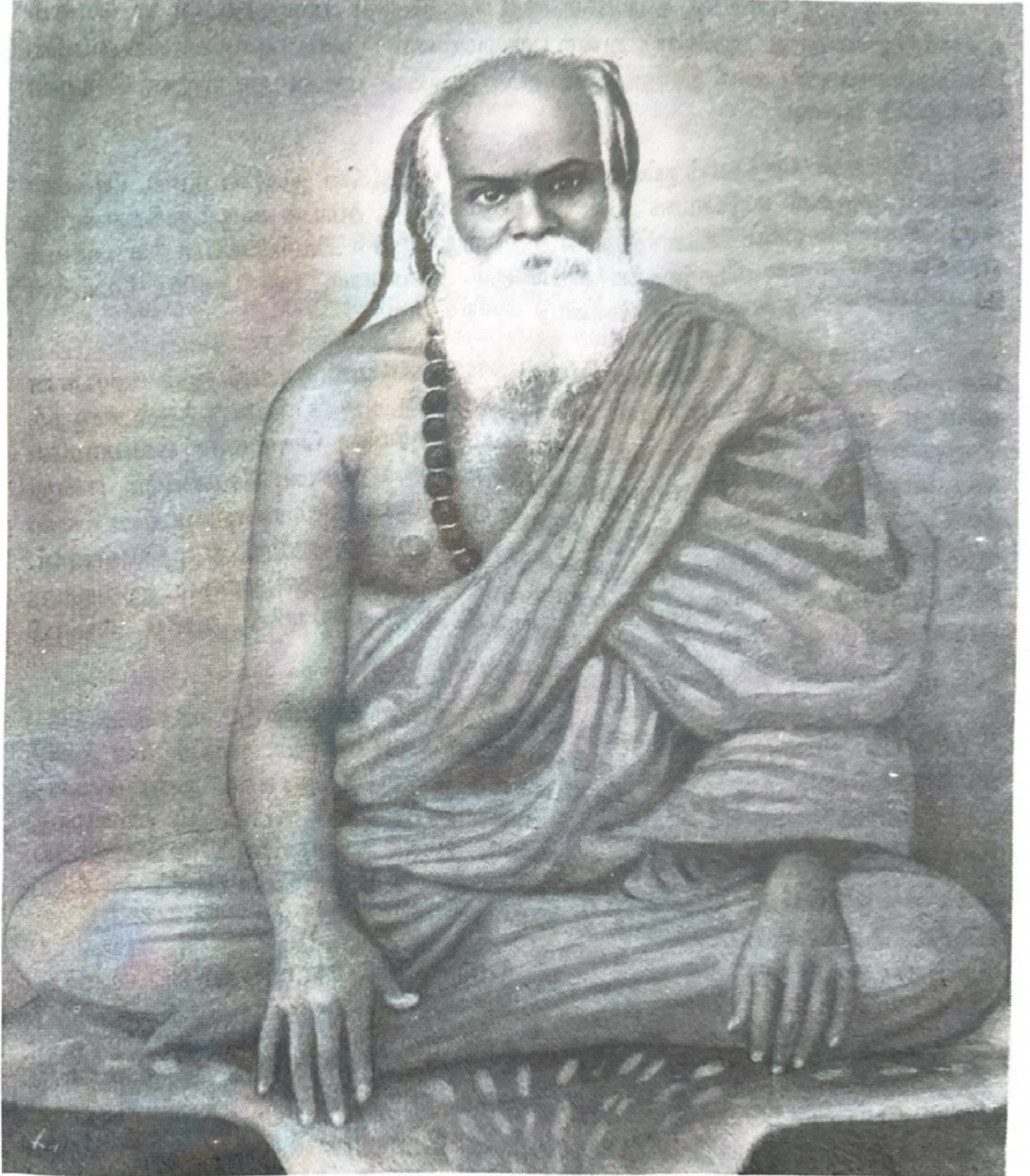
இது ஓர் புலமைத்தொண்டு

கர வருடம் தமிழ் மாதம் கார்த்திகை 2011

ஞாயிறு	திங்கள்	செவ்வாய்	பச்சை	பொன்	வெள்ளி	கரியவன்
சேந்தன் செந்தமிழ் நூல் வெளியீடு நாள் — தமிழ் கிழமையின் பெயர் கிளைத்தலுஞ்செந்தமிழ் மக்கள் கடமையாம் — ஸ்ரீமத் பாம்பன் குமரகுருதாஸ ஸ்வாமிகள்				1 NOV 17	2 NOV 18	3 NOV 19
4 NOV 20	5 NOV 21	6 NOV 22	பிரதோஷம் 7 NOV 23	ஷண்முக கவசம் அகவை 120	அமாவாசை 9 NOV 25	10 NOV 26
11 NOV 27	12 NOV 28	13 NOV 29	சஷ்டி 14 NOV 30	15 DEC 1	16 DEC 2	17 DEC 3
கிர்த்திகை 18 DEC 4	19 DEC 5	20 DEC 6	பிரதோஷம் 21 DEC 7	தீபம் 22 DEC 8	23 DEC 9	பரிபூஜன பஞ்சாமிர்த வண்ணம் அகவை 120
25 DEC 11	26 DEC 12	27 DEC 13	சங்கடஹர சதுர்த்தி 28 DEC 14	29 DEC 15	30 DEC 16	

வே.ந. சௌந்தரராஜன். அப்பாவு வேத பாடசாலை வெளியீடு. திருவான்மியூர் செல்: 98408 92972

அத்யாசிரம சுத்தாத்வைத வைதிக சைவசித்தாந்த ஞானபானு
துவிபாஷி முத்தமிழ் ஞானகவி

இக்கவியை இயற்றியவர் ஸ்ரீமத் பாம்பன் குமரகுருதாஸ ஸ்வாமிகள்

வெளியீடு: பாம்பன் சுவாமிகளின் பக்திவேந்தன்,
ஸ்ரீ குரு பிரகதீஸ்வரன்,
குரு லிங்கம் சங்கமர் பதிப்பகம்,
F-17 G.C.T. குடியிருப்பு, கௌலி பிரவுன் சாலை,
R.S.புரம்,கோயம்புத்தூர் 641 002.
Cell: 97898 12655

முகவுரை

தவத்திரு. பாம்பன் சுவாமிகள் ஒரு நெறியான மனத்துடன் உண்மை உணர்ந்து வாழ்ந்த அறவோர் : ஆன்ற புலுமையினர் ; அரிய தவப்பயன் எய்திய மெய்யுணர்வாளர். அவர் இயற்றியருளிய தமிழ் நூல்கள் பற்பல அவற்றுள் சேந்தன் செந்தமிழ் ஒன்று,

சேந்தன் செந்தமிழ் ஐம்பது வெண்பாக்களில் ஆகிய இனிய நூல். பாக்கள் எல்லாம் முருகன் வழிபாடாக அமைந்து அரும்பெருஞ் சமயக் கருத்துக்களையும் ஒழு கலாற்றையும் உணர்த்துவன. இவற்றுக்குச் சுவாமிகளே உரையும் எழுதியருளினமை போற்றதக்க சிறப்பாகும். இவ்வுரை, பல அரிய பொருள் நுடபங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு மிளிர்கின்றது.

மேற்குறித்த உரைப்பகுதியில், மங்கள வழங்கு என்னும் மரபான சொற்றொடரைக் கையாளாமல், **நல் வழக்கு** என்று குறிப்பிட்டிருத்தல் கருதத் தக்கது. மங்கலம் என்பது வடசொல். வடமொழியின் சொற்கள் கலவாமலே சேந்தன் செந்தமிழ் என்ற நூலும் அதன் உரையும் அமைய வேண்டும் என்று விரும்பியது அடிகளின் திருவுளம். அதற்கு ஏற்பவே, மங்கலம் என்ற வடசொல்லை நீக்கி, நல் என்ற சொல்லை அமைத்து, **நல் வழக்கு** என்று எழுதியுள்ளார். இந்நோக்கம், அடிகளின் முன்னுரையக் கற்போருக்குத் தெளிவாகும். இவ்வாறு ஒரு நூலும் உரையும் அமைந்த அமைப்பு, **இது வரையில் தமிழ் மொழி வரலாற்றில் இல்லை** எனலாம்.

நடு நிலைமை இன்றி, தவறானதொரு பற்றுக் கொண்டு, வடமொழியே உயர்ந்தது என்றும், தெய்வத் தன்மை உடையது என்றும், சிலர் மயங்கித் தடுமாறி எழுதியும் பேசியும் வந்த போக்கை உணர்ந்த அடிகள். அவர்களைத் திருத்தவும், அவர்களின் மயக்கத்திற் சிக்காமல் பிறரைக் காக்கவும் விழைந்து முன்வந்து செய்த **புலமைத் தொண்டு** இது. உண்மையும் உணராமல், தாய்மொழியுணர்வும் இல்லாமல், தமிழ் மொழியைத் தாழ்த்தியும் புறக்கணித்தும் பேசிய அவர்களின் போக்கைத் திருத்தவிரும்பினார்.

சென்னை — டாக்டர் **மு. வரதராசனார்,** எம்.ஏ., பி.எச்.டி.,
1965 — (தமிழ்த்துறை தலைவர், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்)

இவ்வுலகத்தில் தமிழ் மொழிக்கு மட்டும்தான் கடவுள் என்று ஒன்று உண்டு. மற்ற மொழிகளுக்கு அச்சிறப்பு இல்லை. ஆம் இவ்வாறு நூலும் உரையும் அமைந்த அமைப்பு இதுவரையில் தமிழ்மொழி வரலாற்றில் இல்லை. காலம் 2011

சே.ந. சௌந்தரராஜன், அப்பாவு ஆராய்ச்சி மையம், திருவான்மையூர்

இன்நூல் வெளியிட உதவிய நன்கொடையாளர்கள்
TSR. சிவகாவ்யா, S. உத்தரலட்சுமி
பாலசுப்பரமணிய ஸ்வாமிதிருக்கோயில் முசிறி திருச்சி ஜில்லா

உ

அமைதி யைம்ப தென்னுஞ்

சேந்தன் செந்தமிழ்

செய்யுளு முரையும்
நேரிசை வெண்பா

முருகவேளை வணங்குவோர் பெறும் பயன்

**திங்கள்சே ரோ்க்கிடையன் சேயாய்ப் பெரியோனா
யெங்கள்பா டோர்ந்தருளு மேந்தலா—யங்களிற்றுக்
கையற் கிளையோனாங் கட்டயில்வே ளாயுள்ள
மெய்யற் றொழினுறுமொள் வீடு.**

திங்கள் சேர்—பிறை நிலா ஆர்ந்த, ஏர்—அழகிய, கிடையன்—பின்னிய கதுப்பை யுடைய பெருமானுக்கு, சேயாய்—குழந்தையாய், பெரியோனாய்—(யாவருக்கும்) பெரியவனாய், எங்கள் பாடு—எங்கள் துன்பத்தை, ஓர்ந்து—தெரிந்து, அருளும்—அருள் செய்யும், ஏந்தலாய்—பெருமையுடையோனாய், அம்—அழகிய, களிற்று—வேழத்தின், கையற்கு—கையை யுடையவருக்கு, இளையோனாய்—தம்பியாய், கட்டயில் வேளாயுள்ள—உரியவர் விருப்பத்திற்கு உரியவனாய் உறுதியான வேலைத்தாங்கியுள்ள, மெய்யன்—கடவுளை, தொழின்—வணங்கினால், ஒள்—தூய, வீடு—விடுதலை, உறும்—எய்தும்.

இந்நூலுக்கு முருகக்கடவுளே பாட்டுடைத்தலைவனாகலானும், நூலை ஆக்கிய அடிகள் அவனொருவனையே பாடுங்கோட்பாடுடையராகலானும் இம்முதற் செய்யுளில் அடிகள் அவனையே போற்றியதோடு, மறைமுறை பற்றி **முன்னோனையும்** வருவித்துக் கூறினார். முருகன் தோற்றத்தை யறிவிப்பான் "திங்கள் சேரேர்க்கிடையவன் சேய்" என்ற அடிகள், அவன் உண்மையிலத்தன்மைய னல்லனென்று முண்மையை யுணர்த்தவே. பெரியோனாய் என்றார். முருகப் பெருமானுடைய அருளிலழுந்திய அடிகள் அப்பெருமானை வணங்கும் மக்கள் எளிதிற் பயன் பெறுவரென்பதைத் தெரிவிக்கவே எங்கள் பா டோர்ந் தருளுமேந்தல் "மெய்யற் றொழின் ஒள்வீடு உறும்" என்று கூறியருளினார். சேய்—சிவந்த நிறமுடையோன். செம்மனவு வண்ணன். மெய்யன்—என்றும் மாறுபாடில்லாதவன், கடவுள். துன்ப நீக்கமும் இன்ப ஆக்கமுமே இங்குவிடு எனப்பட்டது.

கிடையன், பாடு, மெய்யன்—வேற்றுமைத் தொகை. எங்கள்—உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை. உறும்—வினைமுற்று.

முதற்கண் திங்கள் என்னும் நன்மொழி பொருந்த நூல் தொடங்கப்பட்டது

சேய்—செம்மை யென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் முதனீண்டு முன்னின்ற மகரமெய் யகரமெய்யாகத் திரிந்தது. (1)

இறைவன் தன்மை

தோற்ற மழிவுமருள் சூர்நோய் வரைப்பிலதா
யாற்ற லறிவுண்மை யாய்த்தூய்தாய்ப்—போற்று
மளவ ருளத்தளவா யான்றவறங் கோடா
துளது விடாப்பொருளா கும்.

விடாப்பொருள்—மற்றைப் பொருள்களைவிட்டு நீங்காத கடவுளெனும் பொருள், தோற்றம்—பிறப்பு, அழிவு—இறப்பு, மருள்—மயக்கம், சூர்—துன்பம், நோய்—பிணி, வரைப்பு—எல்லை (ஆகிய இவைகள்) இலதாய்—இல்லாததாய், ஆற்றல்—எல்லா மொய்ம்பு முடைமை, அறிவு—எல்லாவற்றையும் அறியும் முற்றறிவுடைமை. உண்மையாய்—எப்போதும் அழியாது நிலைபெற்றிருத்தல் ஆகிய இத்தன்மைகளை யுடையதாய், தூய்தாய்—முழுநலமுடையதாய், போற்றும் அளவர்—இயன்ற இயன்றவாறு வணங்குகின்றவர்களுடைய, உளத்து அளவாய்—நெஞ்சத்தில் அந்தந்த அளவாய் வெளிப்பட்டு நிற்பதாய், ஆன்ற—மிகச்சிறந்த, அறம்—அறநெறி (நடுவு நிலைமை), கோடாது—குன்றாது, உளது ஆகும்—இருப்பது ஆகும்.

ஈண்டு இறைவனுடைய தன்மைகளெல்லாம் தெளிவாக எடுத்துரைக்கப் பட்டது. ஆறறிவுடைய மக்களல்லாத மற்ற உயிர்கள் நன்மை தீமைகளை ஆய்ந்தறியாமலும் அவ்வாறே ஆண்டவன் தன்மைகளையறிந்து அவனை வழி படாமலு மிருக்கின்றன. மக்களுள்ளும் அவ்வுயிர்களைப் போன்றார் பலர் உளராகலானும், அவர்களுடைய நினைப்பிற்குத் தக்கவாறே இறைவன் அவர்கட்கத் தோன்று வானாகலானும் **"போற்று மளவருளத் தளவாய்"** எனப்பட்டது. இது ஆழ அமுக்கி முகக்கினம் நாழி நானாழிப்புனலை முகந்து கொள்ளாத தன்மை போலாம். ஆனால் இறைவன் அன்பர்கள் செய்யும் அன்புக்குத் தக அருள் புரியினும் பொதுவாக உயிர்களின் வினைவழியே அவற்றை நடுநிலை பிறழாது நடத்துகின்றானாகலின், அடிகள் ஆன்ற அறங்கோடாது என்றார்.

விடாப் பொருளென்பதுதானே வடநூல்களில் **"அத்வைத வஸ்து"** என வழங்கப்படுகிறது. இலது என்பதில்—அது பகுதிப் பொருள் விகுதி; முதலிரண்டடிகளில் எண்ணும்மைகள் தொக்கன. (2)

அடிகளாவா ரிவரெனல்

விடாப்பொரு ளேகடவுண் மேவரிய வஃதைக்
கெடாப்புரி வானுணர்ந்து கீழ்மை— படாப்பனுவ
லாய்வலியு மெவ்வுயிர்க்கு மல்லல் கொடாவருடா
னேய்நலமு முள்ளோ னிறை.

விடாப்பொருளே—எல்லாப் பொருள்களிலுங் கலந்து நின்று நீக்காத பொருளே, கடவுள்—இறைவனாவன், மேவரிய—அடைதற்கரிய, அஃதை—அக்கடவுளை, கெடா— கெடுதலில்லாத, புரிவான்—அன்பினால், உணர்ந்து—அறிந்து, கீழ்மை படா—மேம்பட்ட, பனுவல்—நூலை. ஆய்வலியும்—ஆராயுந்திறனும். எவ்வுயிர்க்கும்—எல்லாவுயிர்கட்கும். அல்லல் கொடா—– துயரத்தைக் கொடுக்காத, அருள் ஏய் நலமும்—இரக்கத்தைகக் கொண்டுள்ள நன்மையும், உள்ளோன்—உள்ளவனே, இறை—உயிர்களின் இருளை நீக்கிக் கடவுளை யடைவிக்கும் அறிஞன்.

ஈண்டு, கடவுள் உயிர்களின் உள்ளத்தில் அவ்வுயிர்களுக்கு உயிராகவும், அவைகளைப் பிரியாமலிருந்து அவைகளைத் தொழிலிற் செலுத்துகின்றானாகலின், அவன் ‘விடாப்பொருள்’ எனப் பட்டனன். பின்னர், கடவுளை யடைவிக்கும் அறிஞனது தன்மையை உணர்த்திய அடிகள், அவ்வறிஞனாவான் கடவுளை உணர்ந்து நிற்றலும், மேம்பட்ட நூலாராய்ச்சியும், மிகுந்த இரக்கமு மாகிய மூன்று தன்மைகளை யுடையனாதல் வேண்டுமென்றார்.

விடாப்பொருளே—ஏ—பிரிநிலை. கடவுள்=கடவு+உள். கடவு—வினைத் தொகை. தான்—அசைநிலை. கடவுள், இறை—பெயர்ப் பயனிலைகள் (3)

இறைவனே அடிகளெனல்

இறையே தமையா ளடிகளென வெண்ணார்
கறையே யொழியார் களிகொன்—மிறையேசெய்
தின்ன றருமளறே யெய்துபுபன் னாளுழல்வ
ரென்னு மறைபொய் யிலை.

இறையே—கடவுளே, தமையாள்—தம்மையாட் கொண்ட, அடிகளென—அறிஞனென்று, எண்ணார்—நினையாதவர், கறையே—குற்றத்தையே, ஒழியார்—ஒழித்துக் கொள்ளாதவராய், களிகொல்—இன்பத்தைக் கெடுக்கின்ற, மிறையே செய்து—குற்றத்தையே செய்து, இன்னல்—துன்பத்தை, தரும்—தருகின்ற, அளறே—ஊழலையே (நரகத்தையே), எய்துபு—அடைந்து, பல்நாள்—பலநாள், உழல்வர்—வருந்துவர், என்னும்—என்று கூறும், மறை—முதல்நூல் (வேதம்), பொய்யிலை—இது பொய்யாமாறில்லை.

இறைவன் மக்களுக்கு அருளல், அவரவர்களுடைய நிலைமைக் கேற்ப அவர்களோடு கலந்து நின்றும், நேரே வந்தும், அடிகளென நின்றுமாம். ஆகலின், ஆண்டவன் பால் ஆற்றுப் படுத்தும் அடிகளையே ஆண்டவனெனக் கொளல் ஈண்டு ஏற்புடைத்தாயிற்று.

எண்ணார் என்னு மெழுவாய் ஒழியார், உழல்வர் என்னும் பயனிலைகளைக் கொண்டன. எய்துபு—பு—தெரிநிலை வினையெச்சவிகுதி. இலை—குறிப்பு வினைமுற்று. இறையே—ஏ—பிரிநிலை. கறையே, அளறே—ஏ—தெளிவுப்பொருளைத் தருதலால் தேற்றம்.(4)

அடிகள் முன்னர் அன்புள்ள மைந்தன் நடைதருமாறு

ஏந்தல் சிறப்பொருதா ளேற்றியிருத் தல்சிரித்தல்
போந்தெதிரே நிற்றல் பொறிமாழ்க—லாந்துயினற்
பாயிட் டிருத்தல் படுத்த லிறைமுன்ன
ராயற் புளோன்செயமாட் டான்.

ஏந்தல் சிறப்பு—மன்னர்க்குரிய சிறப்புகளைச் செய்து கொள்ளல், ஒருதாள்—ஒருகாலை, ஏற்றியிருத்தல்—மற்றொரு காலின் மீது வைத்திருத்தல், சிரித்தல்—சிரித்தல், போந்து—சென்று, எதிரே நிற்றல்—எதிரிலே நின்று கொண்டிருத்தல், பொறி—புலன்களின், மாழ்கல் ஆம்— செயலொழியும் படியாக, துயில்—தூங்கிக் கொண்டிருத்தல், நற்பாய் இட்டு இருத்தல்—நல்ல பாயை விரித்து அதன் மீதிருத்தல், படுத்தல்—படுத்துக் கொண்டிருத்தல் (ஆகிய இவற்றை), இறைமுன்னர்—அடிகள் முன்னர், ஆய் அற்புளோன்—பெரியாரியல்பு தேர்ந்த அன்புடை மைந்தன், செயமாட்டான்—செய்யமாட்டான்,

அன்பு—அற்பு எனவாயது; என்பு—ஏற்பு எனவாயவாறு. (5)

எண்ணெயிடல் வல்லூர்தி யேறலடைக் காய்மெல்ல
றெண்ணொடியை யேமறுத்தல் சீற்றமுற—றண்ணளியிற்
பொற்பிறைமுன் றாயே புகழ்ந்துதொழா மேநிற்ற
லற்புறுமைந் தன்செயமாட் டான்.

எண்ணெயிடல்—எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ளல், வல்லூர் தியேறல்—வலிமையுள்ள (குதிரை, வேழ முதலிய) வையங்களின் மீது ஏறிச்செல்லல், அடைக்காய் மெல்லல்—வெற்றிலைப்பாக்குத் தின்றல், தெள்—தெள்ளிய, நொடியை—அடிகளின் சொல்லை, மறுத்தல்— மறுத்துப்பேசுதல், சீற்றமுறல்—சினத்தல், தண்ணளியின்—குளிர்ச்சி பொருந்திய அன்பினால், பொற்பு இறைமுன்—அழகு வாய்ந்த அடிகள் (குரு) முன்னர், தாளே புகழ்ந்து—அவருடைய அடிகளையே புகழந்து, தொழாமே நிற்றல்—தொழாமலே நின்று கொண்டிருத்தல் (ஆகிய இவற்றை), அற்பு உறு—அன்பு நிறைந்த, மைந்தன்—மைந்தன் (சீடன்), செயமாட்டான்—செய்யமாட்டான்.

கற்போன் கற்பிப்போனைத் தந்தையாக எண்ணுதலே நேர்மையாகலின், ஈண்டு கற்போன் மைந்தனெனப் பட்டனன்.

தெண்ணொடியையே—ஏ—இசைநிறை. (6)

ஐய னெழினெழலு மன்னோ னிராயெனச்சொன்
மெய்யுரை தேர்ந்துசிறை மேவுதலுந்–தொய்யலொடு
போவென்னிற் போதலும்வா வென்னின் வரலுமிழி
வோவன் புளான்கண் ணுள.

ஐயன்–அறிவு முதிர்ச்சி யென்னும் அழகுடையடிகள், எழின்–இருக்கையை விட்டெழுந்தால், எழலும்–(கற்போன்) எழுந்திருத்தலும், அன்னோன்–அவ்வடிகள், இராய் எனச் சொல்–இருப்பாயாக வென்று கூறும், மெய்யுரை–கட்டளையை, தேர்ந்து–ஏற்றுக் கொண்டு, சிறை மேவுதலும்–மருங்கிலிருத்தலும், போஎன்னின்–போவென்று சொன்னால், தொய்யலொடு – மகிழ்ச்சியோடு, போதலும்–அவ்வாறேபோதலும். வாவென்னின்–வாவென்றழைத்தால், வரலும்–அங்ஙனமே வருதலும், ஆகிய இவை, இழிவு ஒவு–இழி வொழிந்த, அன்புளான்கண்–அன்புள்ள மகனிடத்தே, உள–இருக்கின்றன.

மேற் சொன்ன மூன்றுபாடல்களானும் அடிகள், கற்போனுக்கும் கற்பிப்போனுக்கு மிருக்க வேண்டிய முறைமைகளை நன்கெடுத்து விளக்கினார்கள்.

இராய்–ஆய்–முன்னிலை யேவலொருமை. உம்மைகள் எண்ணுப் பொருளன. (7)

முருகனே கடவுளும் அடிகளுமாவன்

சொற்ற விடாப்பொருளுந் தூய்துற்ற வையனும்வேல்
பற்று மலர்க்கையன் பைஞ்சுரும்பர்–சுற்றுந்
தொடைமுருக னென்றே தொழுவார் நினைப்புந்
தடையுறுமோ முற்றாமற் றான்.

சொற்ற–மேலே சொல்லப்பட்ட, விடாப்பொருளும்–உயிர்களைவிட்டுப் பரியாத பொருளாகிய கடவுளும், தூய்து உற்ற–நலம் பொருந்திய, ஐயனும்–அடிகளும், வேல்பற்றும்–வேலைத்தாங்கியுள்ள, மலர்க்கையன்–முளரி மலர் போன்ற கையனும், பைஞ்சுரும்பர்– அழகிய வண்டுகள், சுற்றும்–மொய்க்கும், தொடை முருகன் – அலங்கலணிந்துள்ளவனுமாகிய முருகக்கடவுள், என்றே–என எண்ணியே, தொழுவார்–வணங்குகின்றவர்களுடைய, நினைப்பும்–எண்ணமும், முற்றாமல்–முடிவடையாமல், தடையுறுமோ–தடைப்படுமோ? (தடைப்படாது), தான்–அசை.

எங்கும் நிறைந்து எல்லாப் பொருள்களிலுங்கலந்துள்ள இறைவனே ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐம்பெருந் தொழில்களையும்

நினைப்பினாலேயே நிகழ்த்துமாறு வடிவத்தோடும் விளங்குகின்றனன். வடிவத்தோடு கூடிய அக்கடவுளே மக்களுடைய உள்ள நிலைமையை யுணர்ந்து அவர்தம்மை ஆண்டவனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்த அடிகளாகவும் வருகின்றனனாகலின், அடிகளையும் கடவுளையும் ஒப்பவைத்து வழிபடவேண்டுமென்றும், அவ்வாறு வழிபடுவோர் எண்ணுவனயாவும் எளிதில் முற்றுப்பெறு மென்றும் அடிகள் அருளிச் செய்தார்கள்.

தடை—(தடு+ஐ)—தொழிற்பெயர். முருகன்—முருகு என்பது இளமை, மணம், தேன், அழகு, விழா எனும் பலபொருளொரு சொல்லாம், ஆகலின், என்றும் இளமையுடையான், நன் மணங் கமழும் மேனியான், இன்பப் பொருளாயிருப்போன், கட்டழகுடையான், விழாவுக்குரியான் முருகனெனவாம். (8)

செவ்வேள் பெயரைச் சொல்வோ றுறுபயன்

தணவா வஞர்தணக்குந் தண்ணளிமிக் கோங்கு
மணவா நலனணவு மன்றோ—மணவேரி
மேய வலங்கலணி மேன்மொய்ம்புச் சேந்தனொரு
தூய பெயரைச் சொலின்.

மணவேரி மேய—நறுமணம் பொருந்திய, அலங்கல்—தொடையை (பூமாலையை), மொய்புமேல்—வன்மையுள்ள தோள்களின் மீது, அணி—அணியப் பெற்ற, சேந்தன்—செந்தழல் வடிவனுடைய, ஒரு—ஒப்பற்ற, தூய பெயரை—நலமுள்ள பெயரை, சொலின்—சொன்னால், தணவா—நீங்காத, அஞர்—துன்பம், தணக்கும்—நீங்கும், தண் அளி—குளிர்ந்த அன்பு, மிக்கு ஓங்கும்—மிகுதியாக உண்டாகும், அணவா—கிட்டாத, நலன்—நன்மைகளெல்லாம், அணவும்—கிட்டும், அன்றோ—அல்லவோ? (ஆம் என்றபடி).

இறைவனுடைய ஒரு பெயரைப் பலமுறையும் பயிலல் உள்ளத்தை ஒருவழிப்படுத்தற்கும், அவனுடைய அருளை பெறுதற்கும் சிறந்த துணையாம். எப்போதும் "முருகா! முருகா!"வென்று அன்போடு மொழிந்து கொண்டிருந்த ஒரு பெண்முதல்வி வீடு பேற்றினை விரைவிற் பெற்ற வரலாறு ஈண்டு நினைந்து கொள்ளற் குரியதாம்.

சேந்தன்—செக்கருஞ் செம்மையுஞ்சேந்துபாடலமும் எனப் பிங்கலந்தை கூறுமாற்றானே சேந்து=சிவப்பு ஆகலிற் செந்நிறமுடையான், செந்தழல் வடிவாயிருப்பவனெனவாம். (9)

அயிலோனைப் புகழ்வோரடைவன

தெருளாக்கு மிக்காரின் றெட்பமதுண் டாக்கு
மருளாக்கு மார்வீடுண் டாக்கு—மிருளீர்க்கு
மொள்ளொளியே யோலமென வோலிடுவார் சொன்மடுக்கும்
வள்ளயிலோ னைப்புகழ்செம் மாப்பு.

ஒள் ஒளியே—விளக்கத்தின் விளக்கமாக வுள்ளவனே, ஓலம் என—அடைக்கலம் என்று, ஓலிடுவார்—கூப்பிடுவார், சொல்—சொல்லை, மடுக்கும்—உட்கொள்ளுகின்ற, வள்—செவியுடைய, அயிலோனை—வேலைத் தாங்கியவனை, புகழ் செம் மாப்பு—புகழகின்ற இறுமாப்பு, தெருள் ஆக்கும்—மயக்கத்தைக் கெடுத்துத் தெளிவடையச் செய்யும், மிக்காரின்—பெரியோர்களுடைய தெட்பமதுண்டாக்கும்—முதிர்ந்த அறிவை யுண்டு பண்ணும், அருளாக்கும்—அருளைப் பெருக்கும், ஆர் வீடு—நிறைந்தவீடு பேற்றினை, உண்டாக்கும் — உண்டு பண்ணும், இருள் ஈர்க்கும்—அறிவின்மையைப் பிளக்கும்.

பசியினால் அழும் பிள்ளைக்கே தாய் பாலையருத்துவது போன்று, இறைவனும், தம்மிடத்தே அடைக்கலம் புகுந்து அழுவார்க்கே இறங்கியருள்கின்றா னாகலின் "ஒள்ளொளியே...... அயிலோன்" எனப்பட்டது. "முத்தமிழால் வைதாரையும் அங்கு வாழவைப்போன்" என்று ஒலியுறுவர் உரைத்தருளியவாறு, அவனைப் புகழ்வோர் நலனனைத்து மடைந்து, ஈற்றில் வீடு பேற்றையும் அடைவரென்றருளிச் செய்தார் அடிகளென்க.

செம்மாப்பு என்னுஞ் சொல் பல பயனிலைகளைக் கொண்டன. (10)

அன்பே அருளுக்கு அடியெனல்

அள்ளிலைவே லண்ணாவா வாண்மழவா வென்றரற்றி
யுள்ளுலைவின் றங்காற்போ துள்ளன்பே—மள்ளற்
றுனிமல் லறுக்குமிடற் றூய வருளாந்
தனிவள் ளிருக்குந் தடறு.

அள் இலை வேல் அண்ணாவா—கூர்மை பொருந்திய இலை போன்ற வேலையுடைய இறைவனே, ஆள் மழவா—ஆண்டருளும் இளம் பூரணனே, என்று அரற்றி—என்று அழுது, உள் உலைவின்று—ஒருமைப் பட்ட உள்ளத்தோடு, அம்கால் போது— (ஆண்டவனுடைய) அழகிய அடிமலர்களை, உள் அன்பே—நினைக்கும் அன்பொன்றுமே, மள்ளல்—வன்மையுள்ள, துனிமல் அறுக்கும்—துன்பத்தின் பெருக்கத்தை துடைக்கும், மிடல்—வலிமை பொருந்திய, தூய அருளாம்—நலமுள்ள அருளாகிய தனிவள்—ஒப்பற்றவாள், இருக்கும் தடறு—இருக்கின்ற உறையாகும்.

ஈண்டு, அடிகள் இறைவனுடைய சேவடிகளில் அன்பு செய்தே அவனுடைய அருளைப் பெறுதல் வேண்டுமென்னும் உண்மையை மிக அழகுபடப் புனைந்துரைத்ததோடு அன்பு செய்யும் முறையையும் சுருக்கமாக விளக்கியருளினார்.

அண்ணாவோ—என்னும் விளியுருபேற்ற பெயர் 'அண்ணாவா' என நின்றது. (11)

இறைவனன்பர்க்கு இன்னாவொன்றே யரிதெனல்

பொன்னடியிற் பின்றாப் புரிவுடையர்க் கிந்நாட்டி
லென்னரிதா மின்னாவொன் றேயரிதாங்——கொன்னயிலோ
யென்னையது தானுறுமா றென்கடவு ணீசெய்ய
வின்னுநினை யாநீ ரெவன்.

கொன் அயிலோய்—பெருமை பொருந்திய வேலவனே! பொன்னடியில்(உன்னுடைய) அழகிய கால்களில்; பின்றாப் புரிவுடையர்க்கு—பிறகிடாத தலைமையான அன்புடையவருக்கு, இந்நாட்டில்—இந்தநாட்டில், என்னரிதாம்—கிடைத்ததற் கரியது யாதாம்? (ஆராயுமிடத்து), இன்னாஒன்றே—துன்ப மொன்றே, அரிதாம்—அரியதாம், அது தான்—அவ்வன்புதான், என்னை—அடியேனை, உறுமாறு—வந்து சாருமாறு, என் கடவுள் நீ செய்ய—என்னுடைய கடவுளாகிய நீ செய்ய, இன்னும்—இதுகாறும், நினையா நீர்—நினையாமலிருக்கின்ற தன்மை, எவன்—யாது?

இறைவனிடத்தே தலையாய அன்பைச் செலுத்தும் அடியவர் எல்லாச் செல்வங்களையும் உடையவராவரென்று சொல்லப்பட்டது. இது பற்றியே, "வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் கண்டாய்" என்னும் அப்பர் அருண்மொழியும் எழுந்துளதென்க.

அயிலான்—என்னும் பெயர் இறுதி யவ்வாய் ஈற்றயல் ஆகாரம் ஓகாரமாய் விளியுரு பேற்றது. எவன்—வினாவடியாகப் பிறந்த அஃறிணைப் பொதுக்குறிப்பு முற்று. (12)

முதல்வனை வீடளிக்க வாராயென விளித்தல்

சேலுலாங் கட்கொடிச்சி தேடழக சேயவநின்
வாலுலாங் காற்கீழ் வதிந்துய்வான்—மாலுலாம்
பாடகற்றி யுன்புகழே பன்னடியேற் கப்பொருவில்
வீடளிக்க வாராய் விரைந்து.

சேல் உலாம் கண்—சேற் கெண்டையை யொத்த கண்களையுடைய, கொடிச்சி—கொடிச்சி யென்னும் பெயர் வாய்ந்த முதல்வி, தேடு அழக—தேடிய அழகனே, சேயவ—முருகனே, நின்—உன்னுடைய, வால் உலாம்—தூய்மை பொருந்திய, கால் கீழ்—கால்களின் கீழே, வதிந்து—இருந்து, உய்வான்—பிழைத்தற்காக, மால்உலாம்—மயக்கம் பொருந்திய, பாடு அகற்றி—வேலைகளை விட்டு, உன்புகழே பன்னு—உன்னுடைய புகழையே உரைக்கின்ற, அடியேற்கு—அடியேனுக்கு அ பொருவில்—அந்த ஒப்பற்ற, வீடு அளிக்க—வீடு பேற்றினைத் தர, விரைந்து வாராய்—விரைந்து வருவாயாக.

மான் மகளாய முதல்வி இருமுறை நோன்பு நோற்று முருகக்கடவுளை அடைந்தமையால், அடிகள் கொடிச்சி தேடழக என்றார். இப் பாட்டின்கண், இறைவனுடைய தூய்மையான கால்களின் நிழலை யடைதலே ஒப்பற்ற வீடு பேறென்னும் உண்மை குறிப்பாக உணர்த்தப்பட்டது. அடிகள் துறவற நிலையை மேற்கொண்டு முருகக்கடவுளுடைய புகழொன்றனையே உரைக்கும் பெருநோன்புடையராகலின் மாலுலாம் பாடகற்றி யுன்புகழே பன்னடி யேற்கு என்று தம்மைக் கூறிக்கொண்டார்.

அழக, சேயவ—அண்மை விளி. உய்வான்—வான்—எதிர்கால வினையெச்ச விகுதி, (13)

இறைவனருளைப் பெற்றாரே பெரியரெனல்

கையலர்கண் மொட்டித்துன் காலலர்க ணோக்குமருண்
மெய்யரைமிக் காரெனுமான் மெய்ப்பனுவல்—பொய்யி
லுழிதருநா னம்மிக்கா ரொண்சொற்காண் பேன்கொல்
கொழிதமிழெஃ கண்ணால் குயில்.

கொழி தமிழ் எஃகு அண்ணால்—வளப்பம் பொருந்திய தமிழுக்குடையவனான வேற் பெருமானே! கை அலர்கள் மொட்டித்து—மலர் போன்ற கைகளைக் கூம்பிக் கொண்டு, உன் கால் அலர்கள்—உன்னுடைய கால்களாகிய மலர்களை, நோக்கும்—நோக்கி நிற்கின்ற, அருள் மெய்யரை—அருளாளரை, மெய்ப்பனுவல்—உண்மையான நூல், மிக்கார் எனும்—பெரியோர்கள் என்று சொல்லும், பொய்யில் உழி தரு நான்—பொய்யிலே கிடந்து உழலுகின்ற அடியேன், அம்மிக்கார்—அப்பெரியோர்களுடைய, ஒண் சொல்—தூய சொற்களின் முடிவை, காண்பேன் கொல்—பார்ப்பேனோ? குயில்—(அடியேனுக்குச்) சொல்லியருள்வாயாக.

அடியவர்களுடைய மொழிக்குத் துணை 'முருகன்' எனும் பெயரும், விழிக்குத் துணை முருகனுடைய மென்மலர்க் கால்களுமே யென்று ஒலியுறுவர்

உரைத்தருளியவாறு, ஈண்டு அடிகளும், அருளாளர் தொழில் இறைவனுடைய மலர் போன்ற கால்களை எப்போதும் நோக்கி நிற்றலே யென்று தெரித்தருளினார்.

ஆல்—அசை, உழிதரும்—தா—துணைவினை. 'அண்ணல்' எனும் பெயர் அண்ணால் என அயல் நீண்டு விளியுரு பேற்றது. 'காண்பேன் கொல்' என்றது காண்பேனோ என்னும் பொருள்பட வருதலிற் 'கொல்' ஐயமாம். (14)

மறைபொருளறியக் குறையிரந்து வேண்டல்

மூவெயிலு மட்டவற்கு முன்னொருநா ணீசொற்ற
தேவெளிறர் நாடொன்ணா வின்புறுவீ—டோவலிலஃ
திவ்வெளிற னுக்குறுமோ வென்றழுங்கு மென்கழும்
லெவ்வழியஃ குஞ்சே யியம்பு.

சேய்—செவ்வேளே, மூ எயிலும்—பொன், வெள்ளி, இரும்பாலாகிய மூன்று ஊர்களையும், அட்டவற்கு—(சிரித்து) எரித்தவருக்கு, முன் ஒரு நாள்—முன்னே ஒரு நாள், நீ சொற்றதே—நீ செவியறிவுறுத்தியதே, வெளிறர்நாட ஒண்ணா—அறிவில்லாதவர் நாடுதற்கரிய, இன்புறு வீடு—இன்பம் நிறைந்த வீடு பேறு, ஒவல் இல் அஃது—குறைவில்லாத அச் செல்வம்,. இ வெளிறனுக்கு—அறிவில்லாத அடியேனுக்கு, உறுமோ—கிட்டுமோ, என்று அழுங்கும்—என வருந்தும், என் கழுமல்—எனது மயக்கம், எவ்வழி அஃகும்—எங்ஙனங் குறையும், இயம்பு—சொல்லி யருள்வாயாக.,

முருகவேளே மறை முதற் பொருளைச் செவியறிவுறுத்தல் வேண்டு மென்று முன்னர் அடிகள் விருப்புற்றிருந்து பின்னர் அது கிடைக்கப் பெற்றாராகலின், அங்ஙனம் விரும்பிய காலத்தே இயற்றிய இச் செய்யுளில் அஃதிவ் வெளிறனுக்குறுமோ வென்றழுங்கு மென்கழுமல் என்றார்.

சேய்—இயல்பாக நின்று விளியேற்றது. (15)

சேந்தனை வருக வென்றழைத்தல்

நோக்கி விழிகளிப்ப நுண்செவிகேட் டுக்களிப்ப
நாக்கிழமை சொற்று நனிகளிப்ப—நீக்க
நினைந்தெனெஞ் சங்களிப்ப நீமஞ்ஞை வந்துட்
கனிந்தழைதெள் ளின்பக் கடால்.

தெள்ளின்பக் கடால்—தெவிட்டாத இன்பக் கடலே, நோக்கி விழி களிப்ப—உன்னைப் பார்த்துக் கண்ணானது மகிழ்ச்சியடைய, நுண் செவி கேட்டுக் களிப்ப—நுட்பமான காது (உன்மெய்ம் மொழியைக்) கேட்டு மகிழ, நா கிழமை

சொற்று—நாக்கு (உன் பெருமையைக்) கூறி, நனி களிப்ப—மிகவும் மகிழ, நீக்கம்—தளை யொழிவை, நினைந்து—எண்ணி, என் நெஞ்சம் களிப்ப—அடியேனுடைய நெஞ்சம் மகிழ, நீ மஞ்ஞை வந்து—நீ தோகை மீது வந்து, உள் கனிந்து—உள்ளமிரங்கி, அழை—கூப்பிடுவாயாக.

கண்ணிற்குப் பயன் கடவுளைக் காணலும், காதிற்குப் பயன் அவனுடைய மெய்ம்மொழியைக் கேட்டலும், நாவிற்குப் பயன் அவனுடைய புகழைக் கூறலும், நெஞ்சிற்குப் பயன் அவனை நினைத்துலு மா மென்க.

களிப்ப—அ—எதிர்கால வினையெச்ச விகுதி. (16)

இறைவனருளைப்பெற நெஞ்சந் துணைநிற்க வேண்டுமெனல்

எண்ணா லளக்கப் படானயிலா னென்றுகரி
சண்ணா மறைகூறிற் றாயினுமிம்—மண்ணார்
பொருளே விழையாத புத்தெண்ண மேநின்
னருளா லழுங்க லடும்.

எண்ணால்—அளவை நூல்களால், அயிலோன்—வேற் கடவுள், அளக்கப்படான்— அளவிடப் படாதவன், என்று—என்று, கரிசு அண்ணா மறை—குற்றமில்லாத முதனூல், கூறிற்றாயினும்—சொன்ன போதிலும், இம் மண்ணார் பொருளே விழையாத—இஞ்ஞாலத்தார் பொருளை விரும்பாத, புத்தெண்ணமே—புதிய எண்ணமானதே, நின் அருளால்—கடவுளாகிய நினதருள் வலியால், அழுங்கல்—உயிர்த்துயரத்தை, அடும்—கொல்லும்.

இச்செய்யுளில் அடிகள், ஈண்டுள்ளார் விரும்பு பொருள்களை விரும்பாத நெஞ்சமானது அளவிற் கடங்கா இறைவனாகிய நினதருளைத் தானே தன்னுடம்பாட்டி லாக்கிக் கொண்டு உயிர்த்துன்பத்தை யொழிக்கு மென்று கூறுநராயினார். ஆகவே, நெஞ்சு உய்வுக்குங் கேட்டுக்கும் இடமாயிருக்கின்ற தென்னு மோருண்மையை யுணர்த்தி அந்நெஞ்சு நன்னெஞ்சாக வேண்டு மெனலு மறிவிக்கப் படுவதாயிற்று.

பொருளே—ஏ—அசை. (17)

இறைவன் அடிகளை யாட்கொண்ட முறைமைகூறல்

நன்றல் பிறிதேசூழ் நெஞ்சுளனாய் நாணாளு
நின்றவெனைத் தடுத்துன் னெய்தையரு——னொன்றக்
கருதுநெறி யுய்த்த கருந்தண் ணளிச்சேய்
வருதியென்றுங் கூறாய் மகிழ்ந்து.

நன்றல் பிறிதே சூழ்—நன்மையல்லாத மற்றதையே கொள்கின்ற, நெஞ்சுளறாய்—நெஞ்சை உடையவனாய், நாள் நாளும் நின்ற—எப்போதும் இருந்த, எனைத்தடுத்து— அடி யேனைத்தடுத்து, உன்நெய்தை அருள் ஒன்ற—உன்னுடைய பெருமைமிக்க அருளையடையுமாறு, கருதுநெறி—எண்ணுகின்ற வழியில், உய்த்த—செலுத்திய, கரும் தண்ணளிச் சேய்—பேரன்பையுடைய செவ்வேளே, வருதி என்றும் — அடியேனை வருகவென்றும், மகிழ்ந்து கூறாய்— மகிழ்ச்சியோடு கூறுவாயாக.

மக்கள் ஒரோ வழி வழுஉ நடை கொள்ளினும் இறைவன் அவரவர்களுடைய முன்வினைக் கேற்பத் தண்ணளியினால் வந்து தடுத்து ஆட்கொள்வன் என்பது இப்பாடலாற் பெற்ப்படுகின்றது. (18)

உடம்புள்ளபோதே உறுபயன் பெறவேண்டு மெனல்.

உடம்பறிவின் றாயினுமஃ துள்ளபொ௱ழு தேமெய்
யிடம்பெறுதன் மேல்வீ டெனத்தூ—வுடம்பருரை
யுள்ளதுமெய் யன்றோவே லோச்சிறைவ வென்னுடம்பைத்
தள்ளளவுங் காத்தா டக.

வேல் ஒச்சு இறைவ—(பகைமீது) வேலைச் செலுத்துங் கடவுளே, தக—தகுதியையுடையவனே, உடம்பு அறிவின்றாயினும்—உடல் அறிவில்லாத பொருளாயினும், அஃது உள்ள பொழுதே அஃது இருக்கும் போதே, மெய்—மெய்ப் பொருளாகிய உயிர், இடம் பெறுதல்—இன்ப நிலையை யெய்துதல், மேல் வீடு என—மேலான விடுதலை யென்று, தூஉடம்பர்—தூய்மையான மெய்யர், உரை உள்ளது—உரை யிருப்பது, மெய்யன்றோ— உண்மையல்லவோ, என் உடம்பை—அடியேனுடைய உடலை, தள்ளளவும் கழிக்கு மளவும், தக—தக்கபடி, காத்து ஆள்—காத்து ஆளுவாயாக.

உடலில்லாமல் இம் மண்ணுயிருக்குச் செயலில்லை யாகலானும், உயிரின் குற்றத்தைப் போக்கி அதனைத் தூய்மைபடுத்தவே இறைவன் உயிருக்கு உடம்பையும், பிற பொருள்களையும் கொடுத்திருக்கின்றானாகலானும், ஓவியம் எழுதச் சுவர் அணைப்பாதல் போல, உயிர் விடுதலையடைய உடல் அணைப்பாக இருத்தல் வேண்டுமென்று கூறப்பட்டது. இன்னும், உடம்புள்ள போதே உயிர் பேரின்பத்தைப் பெறுதலே சிறப்பென்று பெரியோர் சொற்றமையின், அடிகள், தாம் உடலாலாய பயனைப் பெற்று அவ்வுடம்பைக் கழிக்கு மளவும் அதனைக் காத்தருள வேண்டுமென்று கடவுளை வேண்டினாரென்க.

தூ—தூய்மை யென்னும் பண்புப் பெயர் ஈறு போய் இடையகர வொற்றுக் கெட்டும் தூ—என நின்றது. உடம்பர்—அர்—பலர்பாற் படர்க்கை விகுதி. (19)

உடலுக்கு மெய்யென்னும் பெயர் வந்த வரலாறு

மறைந்தவுயி ரைத்தனது வண்மையினாற் காட்டிப்
பிறங்குதலின் மெய்யென் பெயர்தான்—பிறந்தவுடல்
பெற்றதிது நன்குள்ள ஞான்றே பெறற்குனடி
யற்றமில்வே லோயெற் கருள்.

அற்றம் இல்—சோர்வில்லாத, வேலோய்—வேலவனே, மறைந்த உயிரை—புலன்களுக்குத் தெரியாமல் மறைந்துள்ள உயிரை, தனது வண்மையினால்—(உடலானது) தன்னுடைய ஆற்றலினால், காட்டி— அறிவித்து, பிறங்குதலின்—மிளிர்தலின், மெய் என் பெயர்தான்—மெய் என்னும் பெயரைத்தான், பிறந்த உடல்—(இடையிலே) தோன்றிய உடல், பெற்றது—ஏற்றது, இது—இவ்வுடல், நன்கு உள்ள ஞான்றே—நன்றாக வுள்ள போதே, உன் அடி பெறற்கு உன்னுடைய சேவடிகளைப் பெற, எற்கு அருள்—அடியேனுக்கு அருள் செய்வாயாக.

பார்வைக்குப் புலப்படா வுயிரைப் புலப்படுமாறு காட்டி நிற்பது உடம்பே யாகலின் அதற்கு 'மெய்' என்னும் பெயர் போந்தது. அடிகள், பொய்யுடம்பினை மெய்யென்பது நல்வழக்கென்பார் கூற்று தள்ளற் பாலதாமன்றிக் கொள்ளற் பாலதாகா தென்னுந் தங் கொள்கையை அடுத்த பாடலிலே வைத்துள்ளார்.

'வேலன்' என்பது 'வேலோய்' என இறுதி யவ்வாய் ஈற்றயல் திரிந்து விளியேற்றது. எற்கு—என்+கு=எற்கு (நன்னூல்—மெய்யீற்றுப் புணரியல்—15) (20)

புல்லெதிர்ப்பு றாமுதுவோர் பொய்யுடம்பை மெய்யென்ற
னல்வழக்கென் றேசிலவர் நாட்டுநடு——வல்வழக்காய்
நிற்குங்கொ லோயே னிகழ்த்துண்மை போலெனையாள்
பொற்குன்றுய் சேந்தா புகல்.

எனை ஆள்—என்னை யாள்பவனும், பொற்குன்றுஉய்—அழகிய குன்றின்மீது வீற்றிருப்பவனுமாகிய, சேந்தா—செவ்வேளே, புல் எதிர்ப்பு உறா—கீழ்மையும் மாறுபாடுமில்லாத, முதுவோர்—பெரியோர், பொய் உடம்பை—அழிதலினால் பொய்ப்பட்டுப்போகின்ற உடம்பை, மெய் என்றல்— மெய் என்னும் பெயரிட்டழைத்தல், நல்வழக்கு என்றே—நல்ல வழக்கு (மங்கல வழக்கு) என்றே, சிலவர் நாட்டு நடு—சிலர் ஆய்ந்து கூறும் முடிவு, நிகழ்த்து உண்மை போல்—மேலே கூறிய உண்மையைப் போல, வல் வழக்காய்— வலியவழக்காய், நிற்கும் கொலோ—நிற்குமோ? புகல்—சொல்லியருள்வாயாக.

ஆள்—வினைத்தொகை. (21)

அடிகளை ஆண்டருள் இறைவன் சேந்தனெனல்

உயவில்வெண் குன்றிறைவற் கோர்குழவி யாய்மான்
மயலிரிய நோக்கயின்மன் னாய்நின்—பெயரிய
வெற்கருள்செய் வோனாகி யெங்குநிறை வானாகி
நிற்பதெது சேந்தனெனு நீ.

உயவு இல்—பெருமை மிக்க, வெண்குன்று இறைவற்கு—வெள்ளி மலையுறை கடவுளுக்கு, ஓர் குழவி ஆய்—ஒப்பற்ற பிள்ளையாய், மால் மயல் இரிய—(உறவிகளின்) பெரிய இருள் ஒழிய, நோக்கு—கடைக்கணோக்கத்தைச் செய்கின்ற, அயில் மன்னாய்—வேலைத்தாங்கிய இறைவனாய், நின் பெயரிய எற்கு—உன்னுடைய பெயரைக் கொண்ட அடியேனுக்கு, அருள் செய்வோன் ஆகி—அருள் செய்கின்றவனாய், எங்கும் நிறைவானாகி—எங்கும் நிறைந்துள்ளவனாய், நிற்பது எது—நிற்பது எப்பொருள்? சேந்தன் எனும் நீ—சேந்தன் என்னும் பெயரையுடைய நீயே யாம்.

இச்செய்யுளில் அடிகள், தம்மை யாண்டருளிறைவனாகிய முருகக்கடவுளை முன்னிலையாக்கிக் கொண்டே சில வினாக்களை யெழுப்பி அவற்றிற்குத் தாமே விடையுங் கூறினாரென்க.

இல்—எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். (22)

சேந்தன் பெயர்கள் பிணிக்கு மருந்தெனல்

மாணன்மிக் கோங்குகட வுட்பிடிகேள் வன்மாதர்
வாணரைத் திங்களுறு வன்கிடையா—னேணயில்வே
லேற்றன் றிறும்பெறிவே ளேர்மஞ்ஞை யேறியெனு
மாற்றம் பிணிக்கு மருந்து.

மாணல் மிக்கு ஓங்கு—மாட்சிமை மிகுந்து வளரப் பெற்ற. கடவுட் பிடி—கடவுளர் தலைவன் (இந்திரன்) மகளுக்கு, கேள்வன்—கணவன், மாதர்வாள் நரைத் திங்கள் உறு—அழகும் ஒளியுங் கூடிய வெண்ணிலாவார்ந்த, வன்கிடையான்—வலிய கதுப்புக் கற்றையையுடைய வனிடத்தில், ஏண் அயில் வேல் ஏற்று—வலிமையும் கூர்மையுமுள்ள வேலைப்பெற்று, அன்று—அந்நாளில், இறும்பு எறிவேல்— மலைவடிவாக நின்ற அவுணனைப் பிளந்த செவ்வேள், ஏர் மஞ்ஞை ஏறி—அழகிய மஞ்ஞையின் மீது ஏறிச் செல்வோன், எனும்—என்று சொல்லும், மாற்றம்—சொற்கள், பிணிக்கு—பிறவி நோய்க்கு, மருந்து—மருந்தாகும்.

முன்னர் 9,10 வது பாடல்களில் இறைவனுடைய ஒரு பெயரைச் சொல்லுவோரும் அவனைப் புகழ்வோரும் பெறும் பயன்களிவை யென யினிதெடுத்

துரைக்கப்பட்டன. ஈண்டப் பெயர்க்கு வேறான சில பெயர்களும், அவற்றைச் சொல்லுதலாலெய்து பயனுமெடுத்துரைக்கப்பட்டன, இவ்வாறு இறைவன் பெயர்களை யெப்போதுஞ் சொல்லிக் கொண்டிருத்தலால், எல்லா நன்மைகளும் பெற்று இறுதியில் வீடு பேற்றையும் பெறலாமென்னும் உண்மை ஏறக் குறைய எல்லாக் கொள்கையினராலும் ஏன்று கொள்ளப் பெற்றதாகும். மறுமைப் பிணிக்கு மாத்திர மல்லாமல் இம்மைப் பிணிக்கும் இறைவன் பெயரே இனிய மருந்தாகும் என்க. (23)

இறைவனைத் தொழாதார் நிலைமை யாதெனல்

தேனிருக்கு நின்னந்தாட் செம்மலரைச் சென்னிமுடித்
தேநிரப்பி லாவழகுற் றேயுய்யா—தூனிருப்போ
ரென்பேறிங் கெய்துவர்மற் றென்பேறங் கெய்துவரென்
னன்பேறன் பாரயிலண் ணால்.

அன்பு ஆர்—அன்பு நிறைந்த, அயில் அண்ணால்—வேற் கடவுளே, தேன் இருக்கும்— தேன் பொருந்தியுள்ள, நின் அம்தாள் செம்மலரை—உன்னுடைய அழகிய அடிகளாகிய சிவந்த மலர்களை, சென்னி முடித்து— தலையிலணிந்து, நிரப்பு இலா—குறைபாடல்லாத, அழகு உற்று—நலம் பொருந்தி, உய்யாது—வாழாது, ஊனிருப்போர்—உடலோடிருப்பவர்கள், என் பேறு இங்கு எய்துவர்—என்ன செல்வத்தை இங்கே அடைவார்கள், மற்று என் பேறு அங்கு எய்துவர்—மறுமையிற்றான் என்ன செல்வத்தை யடைவார்கள். நன் பேறு என்—(அவர்களுக்கு)வேறு நல்ல செல்வந்தான் யாது.

கடவுள் வழிபாடில்லாதார் உண்பதும் உறங்குவதும் மூப்பு பல்வகை நோய் இவற்றால் இறப்பதுந்தவிர வேறோன்றுங் காண்பதில்லை யாகலானும், இறந்த பின்னரும் உரு நலனு மின்றி உழல்வரென்பது முடி வாகலானும், அடிகள் “என் பேறிங் கெய்துவர்........என் நன்பேறு” என்றார். இதனானன்றோ கடவுள் வழிபாடில்லாதார் பிறப்பிலே நெருப்பைவை (திக்கநீசார்ச்சநம்ஜந்ம) என்று மறை கூறுவதாயிற்று.

முற்பிறவியில் இறைவனை வழிபடாது நின்றவரே இப்போதும் உழல்கின்றா ரெனல்

சோர்வுந் துயருந் துறுமிய வுள்ளத்தோ
டார்முந் துழன்றவரோ வன்னார்தா—மார்வின்றி
யிஞ்ஞான் றுழல்வா ரிறையுனையு முன்னிலா
ரெஞ்ஞான்று மேய்செவ்வே ளே.

எஞ்ஞான்றும்—எப்போதும், ஏற் செவ்வேளே—(எப்பொருளிலும்) விராய செவ்வேளே, சோர்வும்—வாட்டமும், துயரும்—துன்பமும், துறுமிய—நிறைந்த, உள்ளத்தோடு—நெஞ்சத்தோடு, முந்து ஆர்—முற்பிறவியிலே யார், உழன்றவரோ—உள்ளுலைவு கொண்டவரோ, அன்னார்தாம்—அவர்களே, ஆர்வு இன்றி—ஆராய்தலில்லாமல், இஞ்ஞான்று— இப்போது, உழல்வார்— அவ்வுலைவு கொள்வார், இறைவனையும்—கடவுளாகிய உன்னையும், முன்னிலார்—நினையாமலிருப்பார்.

கடவுளை வணங்காதாரே எப்போதுந் துன்பத்திற்குட் பட்டுழல்வாரென்பதும், அவர்கள் கடவுளை வணங்கத்தலைப்படும் வரையில் நன்னிலைமையை யடைய மாட்டார்களென்பதும் இப்பாடலாற் பெறப்படுகின்றன.

ஆர்—'யார்' என்பதன் மரூஉ. (25)

அறிஞர், தெள்ளிய நூலுணர்ச்சியையுங் கடவுளருளாலேயே பெறுவரெனல்

ஒண்ணூ லுணர்ந்துழியு மோகையர்சொற் கேட்டுழியுந்
தெண்ணூ லுணர்வுண்டா மேசிலர்க்கத்—தெண்ணூ
லுணர்வுண்டா மாசேந்த னொண்டாளே நாட
லுணர்வுடையர் செய்கையெனு மோத்து.

ஒள்நூல்—சிறந்த நூல்களை, உணர்ந்துழியும்—கற்றறிந்த விடத்தும், ஓகையர் சொல்—பேரின்பத்தைப் பெற்ற பெரியோர் சொற்களை, கேட்டுழியும்—கேட்டவிடத்தும், சிலர்க்கு—சிலருக்கு, தெள்நூல்—தெளிவான நூல்களின், உணர்வு உண்டாம்—புலமை உண்டாகும், அத்தேள்நூல்—அப்படிப்பட்ட தெள்ளிய நூல்களின், உணர்வு—புலமை, உண்டாமா—உண்டாகுமாறு, சேந்தன்—செவ்வேளினது, ஒண்டாளே—அழகிய அடிகளையே, நாடல்—நாடி நிற்றல், உணர்வுடையார்—அறிஞர்களுடைய, செய்கை எனும்—செய்கை யென்று கூறும், ஒத்து—மறை.

நூலுணர்சியை விரும்புவோர் அதனைக் கல்வி கேள்வி வாயிலாகப் பெறுவர்: அறிஞர்கள் அதனையும் எளிதாகவே கடவுளுடைய அருள் வாயிலாகப் பெறுவர் எனப்பட்டது. அவ்வாறும் வருமோவெனின், அப்படி வரப்பெற்றார் பலராகலானும், இறைவனருளால் வாராத தொன்றுமில்லையாகலானும் வருமென்க.

உணர்ந்துழி, கேட்டுழி— 'உழி' ஏழாம் வேற்றுமை யுருபு. உண்டாமா—'ஆ' ஆறு என்பதன் வேறுபாடு. (26)

துன்பத்தைப் போக்கியருள வேண்டல்

கோடலு நீத்தலுமுற் கோள்வினைமட் டேயென்ப
நீடலு மஃகலுமின் னீரவரென்—னேடலுணர்
காளாய் கவின்குழைசேர் காதா களைகணயி
லாளா வெனதஞர்செற் றாள்.

என் ஏடல்—அடியேனுடைய கருத்தை, உணர் காளாய்—உணர்கின்ற காளைத் திறமுடையோனே, கவின் குழைசேர்காதா—அழகிய காதணி யார்ந்த காதுகளையுடையவனே, களைகண் அயில் ஆளா—(எனக்கு) ஆதரவான வேலிறைவனே, எனது அஞர்—அடியேனது துன்பத்தை, செற்று ஆள்—போக்கி யாள்வாய், கோடலும்—கொள்ளலும், நீத்தலும்—தள்ளலும், முன்கோள் வினை மட்டே—பண்டைவல்வினை (ஊழ்) அளவே, என்ப—என்றோதுவார்கள், நீடலும்—நீளுதலும், அஃகலும்—குறைதலும், இல்—இல்லாத, நீரவர்—ஒரு நிறையுடையார்.

இறைவன் உயிர்களின் உள்ளத்தில் நிகழுகின்ற விருப்பத்தை யறிந்து அதன்படி அருள் செய்பவனாகலின் 'என்னேடலுணர்காளாய்' என்றுரைத்தார்.

உணர்—வினைத்தொகை. (27)

உண்மை பிறங்கும்படி இறைவனை வருக வென்றழைத்தல்

காற்பூண் கலகலெனக் கைப்பூண் பளபளென
நூற்பூண் மிகமிளிர நோன்சென்னி—மேற்பூண்
முடிதிகழ வென்முன் முருகநீ வாராய்
படிறு படிறாம் படி.

படிறு—பொய், படிறு ஆம்படி—பொய்யாகுமாறு, முருக—மாறாத இளமை, அழகு, மணம் முதலிய சிறப்புடையவனே, நீ—நீ, காற்பூண்—காற்சிலம்பு முதலிய அணி, கலகலென— கல கல வென்று ஒலி செய்ய, கைப்பூண்—கையிலணிந்துள்ள கடகம் முதலிய அணி, பளபளென—பளபளவென்று ஒளி செய்ய, நூற்பூண்—முப்புரி நூலாகிய அணி, மிக மிளிர—மிகுதியான விளக்கத்தைச் செய்ய, நோன் சென்னி மேல்—வன்மை வாய்ந்த தலையின் மீது, பூண்முடிதிகழ— அணிந்துள்ள முடியானது விளங்க, என்முன்—அடியேன் முன்னர், வாராய்—வருவாயாக.

கலகலென—ஒலிக்குறிப்புப் பொருளைத் தருமிடைச் சொல். பளபளென—பண்புக் குறிப்புப் பொருளைத்தருஞ்சொல். (28)

அடிகள் முருகனை முற்றிலும் நம்பியிருப்பதல்லால் வேறொன்றும் அறியேனெனல்

ஒய்ந்துகிடக் கும்பண் புளதாலோ நின்கணென்றன்
பேய்ந்தவரைக் கொண்ணீ யெனைவினவிற்—றேய்ந்துளநாய்
போற்கிடந்துன் றாணம்பு நானென் புகல்கேனன்
பாற்புலம்பி வீழ்வ தலால்.

அன்பு ஏய்ந்தவரை—அன்பார்ந்தவரை, கொள்நீ—ஆட்கொள்ளும் நீ, நின்கண்— (என்னடியவனாம்) உன்னிடத்தே, ஒய்ந்து கிடக்கும்—சும்மா விருக்கின்ற, பண்பு உளதாலோ—தன்மை யிருக்கின்றதோ, என்று எனை வினவின்—என்று என்னைக் கேட்டால், தேய்ந்துள மெலிந்து போய, நாய் போற் கிடந்து—நாயைப் போலக் கிடந்து, உன் தாள் நம்பு நான்— உன்னுடைய அடி மலரை நம்பியுள்ள நான், அன்பால்—அன்பினால், புலம்பி—அழுது, வீழ்வது அலால்—(நின் அடியலர் முன்) வீழ்வதல்லாமல், என்புகல் கேன்—வேறு என்ன சொல்லுவேன்.

சும்மாவிருக்கின்று தன்மையே 'ஒய்ந்து கிடக்கும் பண்பு' எனப்பட்டது. ஒலியுறுவருக்கு முருகக் கடவுள் 'சும்மாவிரு சொல்லற' என்றுணர்த்தியதும் இந்நிலையேயாம். சும்மா விருத்தல் பெரிதும் அரிதாகலினாற்றான், 'சும்மா விருக்கின்ற திறமரிது' என்றார் தாயுமானாரும். தயங்கலை இயற்கையாகவுடைய உள்ளத்தைச் சும்மா வைத்திருத்தல் அருமையாகலானும், அஃது இறைவனருளின்றி இயலாதாகலானும், அதனை வேறு வழியிற்செலுத்தாமல் ஒரு வழிப்படுத்தி உன் தாளிலேயே வைத்திருக்கின்றேன்: 'சும்மா விருக்குந் தன்மையை அருள வேண்டியவன் நீயே' என்று வினாவிற்குக் குறிப்பாக விடையிறுத்தாரென்க.

என்று—இடைச்சொல். (29)

முருகனை வீடுபேறருளுமாறு வேண்டல்

கண்ணாளர் போற்றுமெண் கண்ணாற்கு மாலுக்கு
மண்ணா மலைப்பெயரா ளற்கந்தா—டெண்ணார்
பெருக்கி யருள்புரிந்த பெய்கழற்சே யிந்நாள்
வெருக்கொ ளெனக்குமருள் வீடு.

கண்ணாளர்—கண்ணாட்சி யுடையார், போற்றும்—போற்றித் தொழுகின்ற, எண்கண்ணாற்கும்—எட்டுக் கண்களையுடைய மண் பொதுத் தந்தைக்கும், மாலுக்கும்—மருதக்கிழவனுக்கும், அண்ணாமலைப் பெயராளற்கும்—அண்ணாமலையின் பெயரையுடைய ஒலியுறுவருக்கும், அந்நாள்—அந்த நாளில்,

தெள்நார் பெருக்கி அருள்புரிந்த—மிகவும் அன்பு கூர்ந்து அருள் செய்த, பெய்கழல் சேய்—பெய்கழலணிந்த சேந்தனே, இந்நாள்—இப்போது, வெருக்கொள்—(ஞாலவெறி கண்டு) அச்சங் கொள்கின்ற, எனக்கும்—அடியேனுக்கும், வீடு அருள்—வீடு பேற்றினைக் கொடுத்தருள்வாயாக.

கழற் சேய்—வேற்றுமைத் தொகை. எனக்கும் 'உம்' இழிவு சிறப்பு. பெயராளற்கு— என்பதில் 'உம்' தொக்கது. (30)

பேரின்பத்தைப் பெற வேண்டல்

தேனோடும் வன்பாற் சிறுமிதுணை வாசேந்தா
வானோரு மேனோரும் வாழமுர—ணானோரை
யட்டா யறுவாக்கின் பீந்தாய் நனிபெரிதொன்
றிட்டா யிலையே யெனக்கு.

தேன் ஓடும்—தேன் ஓடும் வளப்பம் பொருந்திய, வன்பால் சிறுமி துணைவா—குறிஞ்சி நில நங்கையின் துணைவனே, சேந்தா—செவ்வேளே, வானோரும்—விசும்பிலுள்ளவர்களும், ஏனோரும்—மற்றவர்களும், வாழ—உய்தி பெற்றிருக்க, முரண் ஆனோரை—(அவர்கட்குப்) பகைவரானாரை, அட்டாய்—அழித்தாய், அறுவர்க்கு—(பாரசரருடைய மக்கள்) ஆறு பெயருக்கும், இன்பு ஈந்தாய்—இன்பத்தைக் கொடுத்தருளினாய், எனக்கு—அடியேனுக்கு, நனி பெரிது ஒன்று—மிகப் பெரிய தொன்றாகிய இன்பத்தை, இட்டாய் இலையே—கொடுத்தாயில்லையே.

இன்பத்தைக் கொடுப்பதே இயல்பாகவுள்ள முருகக்கடவுள் அவ்வின்பத்தைத் தமக்குக் கொடுத்தருள வில்லையே யென்று அவரை வேண்டினாரென்க. (31)

அடிகள் தம்மைத் தடுத்தாட் கொள்ளுமாறு இறைவனைக் கேட்டல்

அகலுள் விரலாயி னார்க்கிறைவ யாண்டுஞ்
சிகலில் சிறப்புறுநச் சேந்தா—விகலிலொரு
முற்றடையா மேபுரையின் மூக்கின்றேன் மூக்கின்றே
னற்றடையொன் றின்றோவிந் நாள்.

அகல் உள் விரல் ஆயினார்க்கு—அகன்ற உள்ளமும் பெருவிரலளவுருவும் ஆனவர்க்கு.(குறு முனிவர்க்கு), இறைவ—கடவுளே, யாண்டும்—எவ்விடத்தும், சிகல் இல்—குறைவில்லாத, சிறப்பு உறு—சிறப்பைப்பெறும், நல்சேந்தா—நல்ல செவ்வேளே, இகல் இல்—பகையில்லாத, ஒரு முற்று அடையாமே— ஒரு நிறைவை யெய்தாமல், புரையில்—குற்றத்தில், மூக்கின்றேன்—தலைப்பட்டுள்ளேன், இந்நாள்—இப்போது, நல் தடை ஒன்று— (அதற்கு) ஒரு நல்ல தடை, இன்றோ—இல்லையோ?

“வியன் விறல் முடலை யகலுள்” என்று திவாகரங் கூறதலால், “அகலுள்” என்பதற்குப் பெருமையெனும் பொருள் கொளப்படும். அங்ஙனமாயின் அகலுள் விரல் என்பதற்குப் பெருவிரலெனப் பொருள் கோடலுமாம்.

மூக்கின்றேன், மூக்கின்றேன்–துன்பப் பொருளைத் தரும் அடுக்குத் தொடர். (32)

கடவுள் வழிபாடில்லாதார் செய்கையிதுவெனல்

வழாத்துரையி னின்றென்றும் வாலுற்ற நின்றா
டழாச்செய்கை யெற்றென்று சாற்றி–னழாக்கண்
ணழவீழ் கலாவளற்றி னாழ்தலே யென்றாம்
மழவான் றகரூர் மனா.

மழவான் தகர் ஊர் மனா–இளமையோடு கூடிய பெரிய யாட்டுக்கடாவின் மீது ஏறி அதனைச் செலுத்திய தலைவனே, வழாத் துறையில் நின்று–குற்ற மற்ற நெறியில் நின்று, என்றும்–எப்போதும், வால் உள்ள நின் தாள்–தூய்மையான உன்னுடைய அடிகளை, தழாச்செய்கை–தழுவிக் கொள்ளாத செய்கை, எற்று என்று சாற்றின்–எப்படிப்பட்டதென்று சொல்லத்துணிந்தால், அழாக் கண் அழ–அழாத கண்ணானது அழும்படியாக, வீழ்கலா–வீழக்கூடாத, அளற்றின்–ஊழலில் (நரகத்தில்), ஆழ்தலே என்றாம்–ஆழ்ந்து விடுதலே எனவாம்.

இப்போது கடவுளை வழிபடாதவர்கள், இறுதியில் ஊழலிற் சென்று வீழ்தற்கு வழிதேடிக் கொள்பவராவ ரெனப்பட்டது. (23)

இன்ப துன்பங்கட்குரிய நெறிகளிவையெனல்

துன்பக் குரியவழி நின்னைத் தொழாமையரு
ளின்பக் குரியவழி யேசினின்றா–ளன்பர்க்கே
யின்சோறிட் டேத்த லெனுமுன் முறையிதுதா
னுன்சேர்வுற் றார்க்குறும்வே லோய்.

வேலோய்–வேலைத் தாங்கிய கடவுளே, துன்பக்குரிய வழி–துன்பங்களை யடைதற்குரிய நெறி, நின்னை–உன்னை, தொழாமை–வணங்காமையாம், அருள் இன்பக்குரிய வழி–உன்னுடைய அருளாகிய இன்பத்தைப் பெறுவதற்குரிய நெறி, ஏசில்–குற்றமற்ற, நின்தாள் அன்பர்க்கு–உன்னுடைய சேவடிகளில் அன்பு வைத்துள்ளவர்கட்கு, இன்சோறு இட்டு–பசி நோயை நீக்கி இன்பத்தைத் தரவல்ல சோற்றை இட்டு, ஏத்தல்–வழிபடல், எனும்– என்று சொல்லும், முன் முறை–முதனூல், இது தான்–இந் நூனெறி தான், உன் சேர்வு உற்றார்க்கு–உன்னை அடைந்தவர்கட்கு, உறும்–பொருந்தும்.

இறைவனுடைய அருளைப் பெறுதற்குரிய வழி அவனை முற்றிலும் நம்பியுள்ள பெரியோர்கட்கு இனிய உணவையிட்டு அவர்களை வழிபடலென ஈண்டு அருளிச் செய்யப்பட்டது. இறைவனருளைப் பெற அவனடியவரை வழிபடல் ஏனெனின், அவன் வேண்டுதல் வேண்டாமையிலானாகலின், அடியவர் வழிபாட்டையே அவன் வழிபாடாக உவந்து கொள்கின்றான். இந்நுட்பமுணர்ந்தோர், அடியவர் வழிபாடு ஆவின் வாயிற் புல்லைக் கொடுத்து மடியிற் பாலைக் கறப்பதையும், அடியவரை வழிபடாது நேரே இறைவனை வழிபடல் மடியிலேயே புல்லைக் கொடுத்து அம்மடியிலேயே பாலைக் கறக்க நினைப்பதையுமொக்கு மென்று ஏற்புடைமை கூறுப.

இன்பக்குரிய வழி, துன்பக்குரிய வழி யென்பவற்றில் அத்துச் சாரியைகள் குறைந்தன. (34)

இறைவன் வழிபாடியற்றினோரே எல்லா நலன்களுஞ் சிறக்கவுளா ரெனல்

கூர்த்த வறிவொழுக்கங் கொன்னாட்டுக் கல்வியும்பொய்
தீர்த்தகட வுட்கல்வி யுஞ்சிறக்க—வேர்த்திணையிற்
றோன்றி நிறையின்புந் துய்க்குநர்முன் சேந்தனையுள்
ளூன்றி விழைந்தவரன் றோ.

கூர்த்த அறிவு—நுனித்த அறிவும், ஒழுக்கம்—நல்லொழுக்கமும், கொன் நாட்டுக் கல்வியும்—பெருமையுள்ள நாட்டுக்கல்வியும், பொய்தீர்த்த—பொய்ம்மை நீங்கிய, கடவுள் கல்வியும்—வானவன் கல்வியும், சிறக்க—சிறந்து நிற்க, ஏர்த்திணையில்—நன்னிலத்தில், தோன்றி— பிறந்து, நிறை இன்பும்—முழு இன்பத்தையும், துய்க்குநர்—புசிப்பவர்கள், முன்—முன்னாளிலே, சேந்தனை—செவ்வேளை, உள் ஊன்றி—உள்ளழுந்தி, விழைந்தவர்—விரும்பியவர், அன்றோ—அல்லவோ? (ஆம் என்றபடி).

இம்மைப் பயனை யளிக்க வல்ல கல்வியே 'கொன்னாட்டுக் கல்வி' எனப்பட்டது. கூர்த்த அறிவு, ஒழுக்கம்—என்பவைகளில் உம்மைகள் தொக்கன. தீர்ந்த—எனப்படுவது தீர்த்த என வலித்தல் விகாரம் பெற்றது. (35)

இறையின்பத்தைப் பெற இம்மையின்பத்தை வெறுத்தல் வேண்டுமெனல்

மண்ணில்யா தோரின்பை மாற்றுபுநச் சேந்தவனை
யெண்ணுநர்க் கேயதன்மே லின்புறுமென்—றெண்ணுபுமெய்
வாட வழிபடுநர் வானவரு மெச்சுநலங்
கூட லுறுதியருள் கொண்டு.

மண்ணில்—இஞ்ஞாலத்தில் பெறக்கூடிய, யாதோரின்பை—யாதானும் ஓரின்பத்தை, மாற்றுபு—வேண்டா வேன்று வெறுத்து, நச்சேந்தவனை—நன்மையைத்தருஞ் செவ்வேளை, எண்ணுநர்க்கு—நினைக்கின்றவர்களுக்கு, அதன் மேல் இன்பு உறும்—அதற்கு மேலான இன்பம் உண்டாகும், என்று எண்ணுபு—என்று நினைத்து, மெய்வாட வழிபடுநர்—உடல் மெலிய வழிபாடு செய்கின்றவர்கள், அருள் கொண்டு—அச் செவ்வேளினுடைய அருளைப் பெற்று, வானவரும் மெச்சு நலம்—விசும்பினரும் மெச்சத் தக்க நன்மையை, கூடல் உறுதி – அடைதல் உறுதியாம்.

இம்மை யின்பத்தை வெறுத்த பெரியோர்களாகிய துறவிகளே ஈண்டு 'மெய்வாட வழிபடுநர்' எனப்பட்டனர்.

வழிபடுநர்—தொழிலால் வரு உயர்திணைப் பலர்பாற் பெயர். எண்ணுபு—எதிர் கால வினையெச்சம். (36)

துறவறத்தி னின்றும் வழுவுவோர் கடைப்பட்டவ ரெனல்

பழையோர் புகழ்துறவு பற்றியதன் பிற்பெண்
புழைவீழ் விழைச்சவாம் புன்மை—கழையீங்
கிலையென் றிழிநீ ரிரண்டனையும் போற்கீ
ழிலையென்ப சேயின் பினர்.

பழையோர்—தொல்லறவோர், புகழ் துறுவு பற்றி—புகழுகின்ற துறுவறத்தை யடைந்து, அதன் பின்—அதற்குப் பிறகு, பெண் புழை வீழ் விழைச்சு அவாம் புன்மை—பெண்களைச் சேர விரும்புகின்ற ஈனத்தன்மையும், ஈங்கு கழை இலை என்று—இத்திணையில் இனிமைத் தில்லை யென்று, இழிநீர்—சென்றுவிடுந் தன்மையும் (ஆகிய), இரண்டனையும் போல்— இரண்டு தன்மைகளையும் போல, கீழ் இலை என்ப—கடைப்பட்ட தன்மையில்லை யென்று சொல்லுவர், சேய் இன்பினர்—செவ்வே ளின்பு நுகர்வோர்.

கழை—கரும்பு, இனிமை மேனின்றது. (37)

அடியவர் வழிபாடே மிகச் சிறந்ததெனல்

ஒழுகொளிசேர் மேனியயி லோற்கிடுவார் கட்குங்
கெழுதகையன் னோனடியே கேளார்—முழுநலனென்
றெண்ணித் துறந்தார்கட் கீகுநர்கண் மிக்கவரென்
றொண்ணுட்ப நூல்களுரைக் கும்.

ஒழுகு ஒளிசேர் மேனி அயிலோற்கு—மிக்க ஒளிபொருந்திய மெய்யையும் கூரிய வேலையுந் தாங்கிய கடவுளுக்கு, இடுவார்கட்கும்—உண்டி முதலிய

படைக்கின்றவர்களினும், கெழுதகை—உரிமையுள்ள, அன்னோன் அடியே—அவ்விறைவனுடைய சேவடிகளே, கேள் ஆர்—அன்பார்ந்த, முழுநலன் என்று—எல்லா நன்மை களுமாமென்று, எண்ணி—நினைத்து, துறந்தார்கட்கு—பற்று அற்றவர்கட்கு, ஈகுநர்கள்—கொடுப்பவர்கள், மிக்கவர் என்று— சிறந்தவரென்று, ஒள் நுட்ப நூல்கள்—நுணுகி யாராயத் தக்க சிறந்த நூல்கள், உரைக்கும்—சொல்லும்.

கெழு—உரிச்சொல். உரைக்கும்—முற்றும்மை. (38)

பிறர் மெச்சச் செய்வன பயன் படாதெனல்

பிறர்கண்டு மெச்சப் பெரிதிழைப் போர்பல்
லறனொன்று மின்றி யழிமா—றறல்வந்த
சேந்தனெஞ் சங்களிக்கத் தெம்மனைவிட் டேநன்கு
போந்துள்கு வாரழுக்கும் போம்.

பிறர்கண்டு—அயலார் பார்த்து, மெச்ச—தம்மைக் கொண்டாட, பெரிது இழைப்போர்— அரிய செயல்களைச் செய்வோருடைய, பல் அறன்—பல வகைப்பட்ட அறங்களும், ஒன்று மின்றி—ஒரு பயனு நல்காது, அழிமாறு— அழிவது போல, அறல் வந்த—நாணற் பொய்கையிற்றோன்றிய, சேந்தன்—செவ்வேளினுடைய, நெஞ்சம் களிக்க—நெஞ்சமானது மகிழ்ச்சியையெய்த, தெம்மனை விட்டு—வீட்டுப் பகையாம் வீட்டை விட்டு, நன்கு போந்து—முற்றத் துறந்து, உள்குவார்—நினைக்கின்றவர்களுடைய, அழுக்கும் போம்—குற்றமும் நீங்கும்.

பிறர் மெச்சுமாறு செய்யப்படும் அறம், அறவுரிமையினின்று செய்யப்பட வில்லையாகலின், அவ்வறம் அழிவது போல முற்றத் துறந்தோர் தம்முடைய அன்பையெல்லாம் புறஞ் செல்ல வொட்டாது தடுத்து இறைவனிடத்தே செலுத்துகின்றாராகலின் அவர் உயிர்ப் புலத்துள்ள குற்றமுமெ ஒழியுமெனு முண்மை இங்ஙனறிவுறுத்தப்பட்டது. (39)

சிறந்த அடியவர்கள் கடவுளை விட்டு நீங்காரெனல்

சிற்றெறும்பு நெய்யிருக்குஞ் சேர்வறிந்து சேறல்போ
னற்றொழும்ப ருள்ளிடத்தா னாநறிய—பொற்சிலம்புச்
சேந்தனையே சேர்ந்துபழந் திட்கலற நற்சுவையை
மாந்துவரா லென்று மகிழ்ந்து.

சிற்றெறும்பு—சிறிய எறும்புகள், நெய் இருக்கும்—நெய் இருக்கின்ற, சேர்வு அறிந்து— இடத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, சேறல் போல்—அவ்விடஞ் செல்வது போல, நல்தொழும்பர்—சிறந்த தொண்டர்கள், உள் இடத்தானாம்—உயிர்களின்

உள்ளத்திலே இருப்பவனாம், நறிய– நல்ல, பொற்சிலம்பு–அழகிய சிலம்பை யணிநதுள்ள, சேந்தனையே–செவ்வேளையே, சேர்ந்து–அடைந்து, பழந்திட்கல்–பழமையாகச் சேர்ந்துள்ள அச்சுப்பாடு, அற–ஒழிய, நற்சுவையை–நல்ல இன்பத்தை, என்றும்–எப்போதும், மகிழ்ந்து–மகிழ்ச்சியுற்று, மாந்துவர்–அடைவர்.

மாந்துவரால்–ஆல்–அசை. (40)

கடவுள் வழிபாடில்லாத பெண்களின் செருக்கு அவர்தம் இளமை கழியுமட்டுமேயெனல்

காந்தளங் கைகூப்பிக் கட்காவி சாயாது
சேந்தனை நோக்கிநிற்குஞ் செந்தன்மை–யேய்ந்தவிள
நங்கைமீர் நூங்கடிற நண்ணாமின் னார்செருக்குக்
கொங்கைநலங் குன்றளவு மே.

காந்தள் அம் கைகூப்பி–காந்தள் மலர் போன்ற அழகியகைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, காவி கண் சாயாது–கருங்குவளை மலர்களை யொத்த கண்களின் பார்வையைப் புறம்போகவிடாமல், சேந்தனை நோக்கி நிற்கும்–செவ்வேளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும், செந்தன்மை ஏய்ந்த–செவ்விய குணம் வாய்ந்த, இள நங்கைமீர்–இள நலம் வாய்ந்த பெண்காள், நுங்கள் திறம்–உங்களுடைய நலத்தை, நண்ணா–அடையப் பெறாத, மின்னார்–மகளிருடைய, செருக்கு–களிப்பு, கொங்கை நலம்–அவர்களுடைய கொங்கைகளின் அழகு, குன்றளவுமே–குறையுமட்டுமே யாம்.

பெண்கட்கு இளமை விரைவிற் கழிந்து போவதனாலும், அவர் தம் இளமை கழிந்த பின்னர் அவர்கள் விரும்பப் படாராகலானும், அவர் செருக்கு இளமை உள்ள மட்டுமே யென்றும், இறைவனை வழிபடும் பெண் மக்கள என்றுங் களிப்புற்றே யிருப்பரென்றும் இச்செய்யுள் கூறுவதாயிற்றென்க. (41)

உயிர்களின் சிற்றறிவினால் உள்ளத்திருளைக்கெடுக்க முடியாதெனல்

கண்மூடிக் கட்கடையிற் கைவிரலி னாலழுத்தி
லுண்மே வொளியெழுஂஃ தல்லொழித்தல்–பண்ணாதங்
வாறேசெவ் வேளொளியி னால்விளங்குன் சிற்றறிவு
நூறாதுள் ளன்னுண்ணி யோய்.

நுண்ணியோய்–நுட்பமான அறிவையுடைய மகனே, கண்மூடி–கண்களை மூடிக்கொண்டு, கண் கடையில்–கடைக்கண்ணில், கைவிரலினால் அழுத்தில்–கைவிரலை வைத்து அழுத்தினால், உள்மேவு–உள்ளே பொருந்தியுள்ள, ஒளிஎழும்–

சுடரானது தோன்றும் (ஆனால்), அஃது—அச்சுடர், அல்ஒழித்தல் பண்ணாது—இருளை ஒழிக்காது, அவ்வாறே—அது போலவே, செவ்வேள்—செவ்வேளினது, ஒளியினால்—பொது நிறைவு விளக்கத்தினால், விளங்கு—விளங்குகின்ற, உன் சிற்றறிவு —உன்னுடைய சிற்றறிவு, உள் அல்—உனக்கு இயற்கையாகவுள்ள அறியாமை யென்னும் இருளை, நூறாது—ஒழிக்காது.

ஓரிருட் டறையிலிருந்து கொண்டு கண்களை மூடிக் கடைக்கண்ணை விரலால் அழுத்தினால் ஒரு சிறிய ஒளி தோன்றும். அஃதவ் வறையிருளை ஒழிக்கும் வலியுளதன்று. கண்ணிலெழும் அவ்வொளியை நமது சிற்றறிவிற்கும், யாண்டுஞ் செறிந்துள்ள இருளை நமது அறியாமைக்கும் அடிகள் ஒப்பிட்டுள்ளார்.

நூறுதல்—பொடியாக்கல், அழித்தலென்னும் பொருளில் வந்தது. (42)

ஞாயிற்றொளியாலிருளும், இறைவனருளா லறியாமையும் போமெனல்

கண்ணொளியின் ஞாயிற் றொளிகூடிற் கட்பார்வை
நண்ணுதல்போ னின்னறிவி னச்சேந்தன்—றண்ணொளிநன்
காரி னறியாமை யல்லொழியும் பேரறிவாஞ்
சூரி னெறிநின்று சூழ்.

கண் ஒளியின்—கண்ணிற்கு இயற்கையாயுள்ள ஒளியோடு, ஞாயிற்றொளி—கதிரவனது ஒளியும், கூடின்—கூடினால், கண் பார்வை நண்ணுதல் போல—கண்ணிற்குப்பிற பொருள்களைப் பார்க்குந் தன்மை உண்டாதல் போல, நின் அறிவின்—உன் சிற்றறிவினோடு, அச்சேந்தன்—அச்செவ்வேளினுடைய, தண் ஒளி—குளிர்ச்சி பொருந்திய அருள் விளக்கம், நன்கு ஆரின்—செவ்வனே சேருமாயின், அறியாமை அல் ஒழியும்—அறியாமை யென்னும் இருள் கெடும், பேரறிவாம்—பேரறிவு பிறங்கும் (ஆகலின்), சூர் இல்—துன்பமில்லாத, நெறி நின்று சூழ்—கடவுள் வழியிலே நின்று முயல்.

மேலே கூறியவாறு கண்ணிற்கு இயற்கையாக வோரொளியிருந்தும் அது ஞாயிற்றினது ஒளியோடு கூடியே யாதானுமொரு பொருளைக் காணும். அது போன்றே நம்முடைய அறியாமை யென்னும் இருளை யொழித்து இயவுளைக் காண நமது சிற்றறிவினோடு இறைவனுடைய பேரறிவுஞ் சிறப்பிற் கலத்தல் வேண்டும். அக்கலப்பு கடவுளருளில்லாமற் கூடாதாகலின், அக்கடவுளை முன்னிட்டே முயல வேண்டுமென அடிகள் வற்புறுத்தினார். இந்நுட்ப உண்மை யறியாத வீணர் செயல்கள் பறதிறத்தன வென்க. (43)

உயிர்களின் இயற்கைக் குற்றத்தை யொழிப்போரே தலையன்புளாரெனல்

இருளே வினையே யெழிலுடலே யென்றோ
தொருமூ வழக்கு மொழிப்போர்—மருடீர்
தலையன் புளாரவர்நீர் சார்வேனோ சாற்றென்
னலையன் பறிவேலண் ணா.

என் அலை அன்பு அறி—அடியேனுடைய நிலைபெறாத அன்பை உணர்ந்துள்ள, வேல் அண்ணா—வேலைத் தாங்கிய தலைவனே, இருள்—அறியாமை, வினை—முற்பிறவிகளிற் செய்த இருவினை, எழில் உடல்—(வினையினால் வந்த) அழகிய உடல் என்று ஓது—என்று சொல்லப்படுகின்ற, ஒரு மூஅழுக்கும்—ஒன்று சேர்ந்துள்ள மூன்று குற்றங்களையும், ஒழிப்போர்—நீக்கிக் கொள்ளுவோர், மருள்தீர்—மயக்கமில்லாத, தலை அன்புளார்—சிறந்த அன்பையுடையவர்கள், அவர் நீர்—அவர் தன்மையை, சார்வேனோ—அடியேனும் உடையவானவேனோ, சாற்று—சொல்லுவாயாக.

இருளே வினையே யெழிலுடலே—இதன்கண் இருள், வினை, எழிலுடல் என எண்ணுதலால் ஏகாரங்கள் எண்ணில் வந்தன. இருளெனவும், வினையெனவும், உடலெனவும் கூறப்பட்ட அழுக்கொரு மூன்றும் ஆணவம், கர்மம், மாயா என வட நூல்களில் கூறப்படு திரிமலமாம். (44)

குற்றத்தைப் போக்க சேந்தனை வருகவெனல்

அடிகே ளழுக்கீட்ட மார்தேய்த் தருள்வோர்
வடிவேல் பரித்தமழ மன்னே—கடியேறே
ரோங்கியவெல் கோழி நிமிர்த்தி யுவப்பொடொலி
யேங்குகழற் காட்டற் கெழாய்.

வடிவேல் பரித்த—நெடிய வேலைத் தாங்கிய, மழமன்னே—முருகக்கடவுளே, அடிகேள்— அடிகளே, அழுக்கு ஈட்டம்—குற்றக் கூட்டத்தை, ஆர் தேய்த்தருள்வோர்—யாவர் ஒழித்தருள்வார்கள்? கடி ஏறுஏர் ஓங்கிய—விளக்கம் மல்கிய அழகு மீக் கொண்ட, வெல் கோழி—வெற்றி பொருந்திய சேவற்றுகிலை, நிமிர்த்தி—உயர்த்தி, உவப்பொடு—மகிழ்ச்சியோடு, ஒலி ஏங்கு கழல்—ஒலித்தலைச் செய்கின்ற சேவடிகளை, காட்டற்கு—காட்டும் பொருட்டு, எழாய்—எழுந்தருள்வாயாக.

அடிகள்—அடிகேள் என ஈற்றயல் ஏகாரமாய் விளியுரு பேற்றது.
வடிவேல் எனற்குப் பொருள்—தேர்தெடுக்கப்பட்ட வேல் என்று கூறுலுமாம். (45)

முடிவான நிலையை யருளுமாறு முருகனைக் கேட்டல்

முரண்டவொன் னாரை முருக்கியநின் பாழி
யிரண்டொன் றிலாவுண்மை யென்னாத்—திரண்டதொன்னூல்
கூறுவதை யெற்குக் கொடாதுகொலோ சேந்தவென்னோய்
பாறுபொழு துண்டாம் படி.

சேந்த—செவ்வேளே, முரண்ட—மாறுபட்ட, ஒன்னாரை—பகைவரை, முருக்கிய—அழித்த, நின் பாழி—உன்னுடைய மதுகை, என் நோய்—அடியேனுடைய பிறவி நோய், பாறு பொழுதுண்டாம் படி—நீங்கத்தக்கவொரு நற்பொழுது பிறக்குமாறு, இரண்டொன்றிலா—இரண்டென்றும் ஒன்றென்றுங் கூறலில்லாத, உண்மை யென்னா—உண்மை யென்று, திரண்டதொல்நூல்—பழைய நூற் கூட்டமெல்லாம், கூறுவதை—கூறுமவ்வுண்மையை, எற்கு கொடாது கொலோ—அடியேனுக்குக் கொடுக்காமற் போமோ?

உயிரினின்றும் பிரியாத பொருளாகிய கடவுளையும் அவ்வுயிரையும் பிரித்து இரண்டெனவும், ஒருங்கு சேர்த்து ஒன்றெனவுங் கூறற்கியையாத வாய்வாழா நிலையே முடிவான பேரின்ப நிலையென்பது இங்ஙனங் கூறப்பட்டதென்க.

கொடாது கொலோ—கொலோ—வினா. இலா—என்றதில் இல் என்னும் பண்படியே எதிர் மறை குறித்தமையின் ஆ—சாரியை. (46)

இறைவன் தாயினும் மிக நல்லனெனல்

ஈற்று மழியாவெள் ளேற்றிறைவன் கூறுறைவாள்
பாற்றிர ளம்மத்தண் பாலுண்டோய்— சாற்றுவல்கே
ளீன்றா ளினுநீ மிகநல்லை யென்றடைந்தேன்
வான்றா ளளித்தி மகிழ்ந்து

ஈற்றும் அழியா—கடைநாளிலும் அழியாத, வெள் ஏற்று இறைவன்—வெண்மையான எருதை ஊர்தியாக கொண்ட நல்லானை, கூறு உறைவாள் பால்—பிரியாதிருக்கின்ற மலை மகளிடத்தில், திரள் அம்மத் தண்பால்—திரண்ட முகைகளின் குளிர்ந்த பாலை, உண்டோய்—உண்டவனே, சாற்றுவல் கேள்—சொல்லுவேன் கேட்பாயாக, நீ—நீ, ஈன்றாளினும்—அடியேனைப் பெற்ற தாயினும், மிக நல்லை என்று, மிக நல்லவன் என்று அடைந்தேன்— உன்னையடைந்தேன் (ஆகலின்), வான்தாள்—பெருமை பொருந்திய உன்னுடைய சேவடிகளை, மகிழ்ந்து அளித்தி—மகிழ்ச்சியுற்றுத் தருவாயாக.

முருகையன் ஆறுகுழந்தையளாக நாணற் பொய்கையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது, மலைமகள் அக்குழந்தைகளைச் சேர்த்தணைத்தெடுத்துப்

பாரலூட்டிய வரலாற்று ஈண்டுக்கூறப்பட்டது. இறைவனுக்கு ஊர்தியாகிய எருதும் அழியாத்தன்மையதாகலின் அதனை "ஈற்று மழியா வெள்ளேறு" என்றார் அடிகளென்க.

அம்மம்=கொங்கை. (47)

கடவுளைக் காண்பார் கவலை காணாமற் போமெனல்

மாண்பார் மலையாளீ வன்கழுநீர் மார்பெந்தாய்
காண்பார் கவலகைத்தாள் காளாய்றா—னேண்பாறா
நோயி னலமந்து நுன்னை விளித்தக்கா
லாயிடையென் செய்வா யாறை.

மாண்பு ஆர்—மாட்சிமை நிறைந்த, மலையாளீ—உயரிய நிலைகளாம் மலைகளிலிருந்து அவற்றை ஆண்டு கொண்டிருபோனே, வண் கழுநீர் மார்பு எந்தாய்—செழிய கழுநீர் மலர் மாலையை மார்பிணிந்துள்ள அடியேனுடைய தந்தையே, காண்பார்—உன்னைப் பார்ப்பவர்களுடைய, கவல் அகைத்து ஆள்—கவலையை யொழித்து ஆளும், காளாய்—காளைத் திறனுடையோனே, நான் ஏண் பாறா நோயின்—அடியேன் வன்மை நீங்காத பிணியில், அலமந்து—சிக்கிக் கொண்டு, நுன்னை விளித்தக்கால்—உன்னை யழைத்தால், ஆயிடை—அங்ஙனம், என் செய்வாய் அறை—யாது செய்வாய்? சொல். (48)

முருகனை யடைந்தோர் விறுபாடு செப்பற் கரிதெனல்

மூவாப் பகட்டு முலையாரின் பம்படிறென்
றோவாப் புகழுன்றா ளுள்கெனைநீ—வாவா
வெனவிளித்துச் சேந்தவடி யீகுவையே லென்வீற்
றினைவிளக்க வல்லா ரெவர்.

சேந்த—செவ்வேளே, மூவாப் பகட்டு—இளநல நீங்காத பகட்டுதலைச் செய்கின்ற, முலையார் இன்பம்—பெண்களுடைய இன்பம், படிறு என்று—பொய்ப்படு மென்று, ஓவாப்புகழ் உன் தாள்—குறையாத புகழுடையாத உன்னுடைய சேவடிகளையே, உள்கு எனை— நினைக்கும் என்னை, நீ—நீ, வா வா என—வா வா என்று, விளித்து—அழைத்து, அடி ஈகுவையேல்—சேவடி நிழலைத் தருவாயாகில் (அதன் பின்), என்—என்னுடைய, வீற்றினை—வீறுபாட்டினை, விளக்க வல்லார்—விளக்கிக் கூறவல்லவர், எவர்—யார் (யாருமில்லை என்றபடி)

பெரும்பாலும் பெண்கள் மீளாத மயலைச் செய்கின்றவர்களாகலானும், பலரும் அவர்தருமின்பத்தையே பெரிதென வெண்ணியிருந்து இறக்கின்றமையானும், பொய்ப்படும் அவ்வின்பம் மெய்போலத்

தோற்றுகின்றமையானும், அப்பெண்கள் 'மூவாப் பகட்டு முலையார்' எனப்பட்டனர். கடவுளின் அருளில்லாமல் நாம் அவருடைய அடியை யடைதற்கியலா தென்பது கொண்டே "வாவா வேன விளித்து" என்றும் இறைவனருளாற் பெறும் பேரின்பம் எல்லா இன்பங்களையும் கீழ்ப்படுத்திய தொன்றாகலின் அதனைப் பெற்றபின் 'என் வீற்றினை விளக்க வல்லாரெவர்' என்றும் அடிகள் கூறினாரென்க. அப்பர் இறுமாந்திருப்பன் கொலோ என்றதும் இந்நிலையேயாம்.

இறக்குமுன் ஆட்கொள்ளுமாறு இறைவனை வேண்டல்

நாயார் நரியனார் நாட்டினொரு செம்மலிலாப்
பேயார் பறவைபுழுப் பெட்டல்கொண்—ணோயா
ருறுப்பிறுமுன் வந்தா ளொலிமுடுகு பாவோன்
கறுப்பறமுற் காணுமுரு கா.

ஒலி முடுகு பாவோன்—முடுகியலாய பாடல்களைப் பாடிய ஒலியுறுவன், கறுப்பு அற—தன் குற்றமானது நீங்க, முன்காணும் முருகா—முன்னே காணப்பெற்ற முருகனே, நாயார்—நாய், நரியனார்—நரி, நாட்டில்— ஊரில், ஒருசெம்மல் இலா—ஒரு பெருமையுமில்லாத,' பேயார்—பேய், பறவை—புள், புழு—பொட்டு (ஆகிய இவைகள்), பெட்டல் கொள்—விரும்புகின்ற, நோய்ஆர்—உறுப்பு—நோய் பொருந்திய உடல், இறும் முன்—வீழ்வதற்கு முன்னே, வந்து ஆள்—என் முன்னே தோன்றி என்னை ஆண்டருளுவாயாக.

மேலே 19,20—வது செய்யுள்களிற் கூறியவாறு அடிகள், இவ்வுடலுள்ள போதே இறைவனுடைய இன்பத்தைத் துய்த்தல் வேண்டுமென்பது கருதி உறுப்பிறுமுன் வந்தாள் எனப் பின்னும் ஒரு முறை இறைவனை வேண்டினார்.

சேயவனடியவரிற் சிறந்தவராய ஒலியுறுவர் பாடிய பாக்களுட் பலவும் முடுகியற் பாக்களாகலின் "ஒலி முடுகு பாவோன்" என்றும், அவர் முருகக் கடவுளைக் கண்டு உவகை பூத்த வுண்மை அவர் பாடல்களுட் பலவிடத்துங் காணக் கிடக்கின்ற தாகலின் "கறுப்பற முற்காணு முருகா" என்றும் அருளிச் செய்தார் அடிகளென்க.

பெட்டல்—வேட்கைப் பெருக்கம். (50)

சேந்தன் செந்தமிழ்ச் செய்யுளுமுரையும் முற்றுற்றன.

சேந்தன் சேவடி வாழ்க

ஸ்ரீமத் பாம்பன் குமரகுருதாஸ ஸ்வாமிகள்
காலம் 1848 – 1929

அச்சிட்டோர் :
இராஜேஸ்வரி கன்வர்சன்ஸ்
சென்னை-600 014. Cell: 91766 57669

இராமாயணத்தில் ஸ்ரீஇராமபிரான் வில்லிலிருந்து விடுபட்ட அஸ்திரங்களிலொன்று பலவானது

ஓர் கணக்கு

ஏகம்

1

தசம்

10

சதம்

100

சகஸ்திரம்

1,000

ஆயுதம்

10,000

நியுதம் (லட்சம்)

1,00,000

பிரயுதம்

10,00,000

கோடி

1,00,00,000

தசகோடி

10,00,00,000

சதகோடி

100,00,00,000

அற்புதம்

10,00,00,00,000

நிற்புதம்

100,00,00,00,000

கர்வம்

10,00,00,00,00,000

மகா கர்வம்

100,00,00,00,00,000

பத்மம்

10,00,00,00,00,00,000

மகா பத்மம்

100,00,00,00,00,00,000

சங்கம்

10,00,00,00,00,00,00,000

மகா சங்கம்
100,00,00,00,00,00,00,000
கோணி
10,00,00,00,00,00,00,00,000
மகா கோணி
100,00,00,00,00,00,00,00,000
கிதி
10,00,00,00,00,00,00,00,00,000
மகா கிதி
100,00,00,00,00,00,00,00,00,000
சோபம்
10,00,00,00,00,00,00,00,00,00,000
மகா சோபம்
100,00,00,00,00,00,00,00,00,00,000
பரா ரத்தம்
10,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,000
சாகரம்
100,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,000
பரதம்
10,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,000
அசிந்தியம்
1,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,000
அத்தியந்தம்
10,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,000
அநத்தம்
100,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,000
பூரி
10,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,000
மகா பூரி
100,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,000
அப்பிரயேயம்
10,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,000
அதுலம்
100,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,000
அகம்மியம்
10,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,000
அவ்வியக்தம்
100,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,00,000
